

αλεξάντερπλατς

*Μη φεύγεις θηρίο
Θηρίο με τα σιδερένια δόντια*

Θα σου δώσω κι άλλο αίμα να παίζεις.

*Θα σου βρω πάλι το ίδιο κορίτσι
Να τρέμει δεμένο στο σκοτάδι το βράδυ*

Μίλτος Σαχτούρης

Κείμενο βασισμένο στο μυθιστόρημα του **Αλφρέντ Ντεμπλίν**
“Βερολίνο Αλεξάντερπλατς”

Ακούγεται ο Ύμνος της Ευρώπης (Μουσικό Θέμα Eurovision).

Το κείμενο λέγεται και από τα τρία κορίτσια (συνεκφώνηση). 'Διανθίζεται' από κινήσεις (παράδοξες;)

Το βιβλίο αυτό αναφέρεται στον πρώην εργάτη τσιμέντου και μεταφορών στο Βερολίνο, Φραντς Μπίμπερκοπφ. Ο Μπίμπερκοπφ απολύθηκε απ'τη φυλακή, όπου βρέθηκε εξαιτίας κάποιας παλιάς ιστορίας, *(κοιτούν προς τη μεριά που έρχεται η Ίντε)* και τώρα τον βλέπουμε πάλι στο Βερολίνο, στην προσπάθειά του να παραμείνει τίμιος.

Και το πετυχαίνει αρχικά. Μπλέκεται όμως ύστερα, αν και οικονομικά τα φέρνει βόλτα, σ'έναν πραγματικό αγώνα με κάτι που έρχεται απ'έξω, που είναι ανεξέλεγκτο κι έχει τη μορφή πετρωμένου.

Τρεις φορές του επιτίθεται ανατρέποντας τη ζωή του. Χυμάει πάνω του ύπουλα. Ωστόσο ο άνθρωπος καταφέρνει να σηκωθεί πάλι για την ώρα στέκεται γερά στα πόδια του.

Τον σπρώχνει και τον χτυπάει άγρια. Τώρα είναι σχεδόν αδύνατο να σταθεί πάλι όρθιος, είναι έτοιμος να σωριαστεί.

Στο τέλος τον βομβαρδίζει με βαναυσότητα απίστευτη. Έτσι ο καλός μας άνθρωπος, που άντεξε μέχρι την τελευταία στιγμή, πέφτει. Παραδέχεται ότι έχασε την παρτίδα, ότι δεν ξέρει πως να συνεχίσει' μοιάζει χαμένος οριστικά.

Πριν όμως εγκαταλείψει για πάντα τη ζωή, του ανοίγουν τα μάτια μ'έναν τρόπο που δεν θέλω να περιγράψω εδώ. Βλέπει καθαρά που οφείλονται όλα αυτά: σ' αυτόν τον ίδιο, το δείχνει κι η ζωή του, μια ζωή παράξενη, όχι απλή κι αυτονόητη, αλλά ξιπασμένη κι ανίδεη, αυθάδης και ταυτόχρονα δειλή κι ευάλωτη, που όμως τώρα άλλαξε ξαφνικά τελείως μορφή.

Αυτό το φοβερό πράμα που ήταν η ζωή του, τώρα αποκτά κάποιο νόημα. Η θεραπεία στην περίπτωση του Φραντς Μπίμπερκοπφ ήταν τρομερή. Στο τέλος τον συναντάμε πάλι εκεί, στην Αλεξάντερπλάτς, πολύ αλλαγμένο και καταβεβλημένο, λυγισμένο όμως στη στάση που του πρέπει.

Να τα δουν τούτα και να τ'ακούσουν αξίζει τον κόπο για πολλούς ανθρώπους σαν τον Μπίμπερκοπφ, που τους συμβαίνει ό,τι συμβαίνει και στον Φραντς: που ζητούν δηλαδή από τη ζωή κάτι περισσότερο από ένα κομμάτι ψωμί.

Το παρακάτω κείμενο λέγεται σε γρήγορο ρυθμό.

ΡΕΒΙ

πρώτο βιβλίο:

Στην αρχή του βιβλίου ο Φραντς Μπίμπερκοπφ αφήνει τη φυλακή Τέγκελ όπου τον είχε οδηγήσει μια προηγούμενη απερίσκεπτη ζωή. Δύσκολη η καινούρια του εγκατάσταση στο Βερολίνο, όμως τελικά τα καταφέρνει και χαίρεται γι'αυτό, ενώ παίρνει όρκο να μείνει τίμιος.

ΑΝΘΗ

δεύτερο βιβλίο:

Φέραμε τον άνθρωπό μας σώο κι αβλαβή στο Βερολίνο. Τον όρκο του τον έχει πάρει και το ερώτημα είναι μήπως θα έπρεπε να σταματούσαμε σ'αυτό το σημείο. Το τέλος μοιάζει πρόσχαρο, ήδη διαφαίνεται κάποια λύση, κι αυτό παρουσιάζει ένα μεγάλο πλεονέκτημα: τη συντομία.

Ετούτος όμως ο Φράντς Μπίμπερκοπφ δεν είναι τυχαίος άνθρωπος. Δεν τον κάλεσα εδώ για να μας ψυχαγωγήσει, αλλά για να συμμετάσχουμε στην τραχιά, αληθινή και αποκαλυπτική ζωή του.

Ο Φραντς Μπίμπερκοπφ, που πολλά υπέφερε και που τώρα τον βλέπουμε στην περιοχή του Βερολίνου κεφάτο και γεμάτο αυτοπεποίθηση, όταν λέει πως θέλει να μείνει τίμιος, θα μείνει, δεν υπάρχει λόγος να μην τον πιστέψουμε. Θα τον δείτε να μένει τίμιος βδομάδες ολόκληρες. Αλλά είναι σαν να του έδωσαν χάρη για λίγο μόνο καιρό.

ΜΑΓΚΑ

τρίτο βιβλίο:

Σ'αυτό το καφάλαιο ο καθωσπρέπει, ο καλόβολος Φραντς Μπίμπερκοπφ δέχεται το πρώτο χτύπημα. Τον εξαπατούν. Τον χτυπούν εκεί που πονάει.

Ο Μπίμπερκοπφ ορκίστηκε να μείνει τίμιος και είδατε πως πράγματι έμεινε ολόκληρες βδομάδες, όμως, αυτό δεν ήταν παρά ένα είδος χαριστικής αναβολής. Η ζωή δε δέχεται τέτοιες πολυτέλειες για καιρό και ύπουλα του βάζει τρικλοποδιά. Όμως ο Φραντς Μπίμπερκοπφ δεν εκτιμάει τη στάση ετούτη της ζωής ιδιαίτερα, κι αρκετό καιρό δεν αντέχει πια αυτή την ελεεινή, τρισάθλια, κόντρα σε κάθε καλή πρόθεση, ύπαρξη.

Γιατί η ζωή φερεται έτσι, δεν καταλαβαίνει. Πρέπει να κάνει δρόμο πολύ μέχρι να το δει.

ΡΕΒΙ

τέταρτο βιβλίο:

Τον Φραντς Μπίμπερκοπφ δεν τον χτύπησε βέβαια καμιά συμφορά. Θ'απορεί ο κοινός αναγνώστης και θ'αναρωτιέται: τότε λοιπόν; Αλλά ο Φραντς Μπίμπερκοπφ δεν είναι κοινός αναγνώστης. Καταλαβαίνει ότι η βασική του αρχή, όσο απλή και να'ναι κάπου χωλαίνει. Δεν ξέρει που, αλλά και μόνο το γεγονός ότι κάπου χωλαίνει, τον βυθίζει στην πιο βαθιά λύπη.

Θα δείτε εδώ τον άνθρωπό μας να μεθάει και να θαρρεί πως πάει, τέλειωσε. Κι όμως αυτό δεν είναι τίποτε, ο Φραντς Μπίμπερκοπφ προορίζεται για πολύ χειρότερες ακόμα στιγμές.

ΑΝΘΗ

πέμπτο βιβλίο:

Σύντομη ανάρρωση, ο άντρας αυτός βρίσκεται ακριβώς στο ίδιο σημείο που βρισκόταν και πριν, δεν έμαθε τίποτε καινούριο, δε συνειδητοποίησε τίποτε. Τώρα πέφτει πάνω του η πρώτη μεγάλη συμφορά. Παρασύρεται σ'ένα έγκλημα, δε θέλει, αντιστέκεται, πρέπει όμως αναγκαστικά.

Αντιστέκεται παληκαρήσια, σαν θεριό ανήμερο, με χέρια και με πόδια, μάταια όμως, είναι πάνω απ'τις δυνάμεις του, πρέπει αναγκαστικά.

ΜΑΓΚΑ

έκτο βιβλίο:

Τώρα δε θα δείτε το Φραντς Μπίμπερκοπφ να μεθάει και να κρύβεται. Τώρα θα τον δείτε να γελάει: πρέπει να τεντώνεις τα πόδια σου όσο φτάνει το πάπλωμα. Έχει θυμώσει τρομερά που τσάκισαν τη θέλησή του, δε θα το ξανακάνει αυτό κανένας πια, ούτε κι ο πιο δυνατός. Κόντρα στη δύναμη τη σκοτεινή σηκώνει τη γροθιά. Νιώθει την παρουσία κάποιου εχθρού, αδύνατο όμως να τον αναγνωρίσει, δε γίνεται αλλιώς, πρέπει να υποστεί το φοβερό χτύπημα

ΡΕΒΙ

έβδομο βιβλίο:

Βουίζει εδώ το σφυρί, το σφυρί που θα πέσει πάνω στον Φραντς Μπίμπερκοπφ

ΑΝΘΗ

όγδοο βιβλίο:

Δεν ωφέλησε. Και πάλι δεν ωφέλησε. Ο Φραντς Μπίμπερκοπφ δέχτηκε τη σφυριά, ξέρει πως είναι χαμένος, αλλά δεν ξέρει ακόμα γιατί.

ΜΑΓΚΑ

ένατο βιβλίο:

Τέλειωσε πια η επίγεια πορεία του Φραντς Μπίμπερκοπφ. Ήρθε η ώρα να σπάσει. Πέφτει στα χέρια της σκοτεινής δύναμης που λέγεται θάνατος και που του φαίνεται ότι είναι ο

τόπος διαμονής που του ταιριάζει. Ωστόσο ο Φραντς μαθαίνει τη γνώμη του γι'αυτόν μ'έναν απρόσμενο τρόπο, μ'έναν τρόπο που ξεπερνάει όλα όσα τον βρήκαν ίσαμε τώρα. Δεν του κρύβει τίποτε, του μιλάει για τα πάντα. Του εξηγεί τα λάθη, την ξιπασιά, την άγνοιά του. Κι ο παλιός Φραντς Μπίμπερκοπφ καταρρέει, η ιστορία της ζωής του τέλειωσε. Ο άντρας αυτός χάθηκε. Αργότερα θα δούμε έναν άλλο Μπίμπερκοπφ που μπροστά στον παλιό δεν είναι τίποτε, ο οποίος όμως αναμένεται ότι θα τα καταφέρει καλύτερα.

Τραγούδι 1 “Της επανάστασης”

Ο δρόμος οδηγεί στη λευτεριά, στη λευτεριά, ο παλιός κόσμος πρέπει να συντριβεί, εμπρός αγέρι του πρωινού.

**Εμπρός μαρς, δεξί αριστερο, δεξί αριστερό,
προχωράμε προχωράμε, στον πόλεμο τραβάμε,
μαζί μας πάνε μουσικοί εκατό, τύμπανα παίζουν κι αυλούς,
βιντεμπούμ, βιντεμπούμ, του ενός του πάνε καλά, του άλλου όλα στραβά,
ο ένας στέκει ορθός, ο άλλος πέφτει,
ο ένας τρέχει εμπρός, ο άλλος κείται βουβός, βιντεμπούμ, βιντεμπούμ.
Προελαύνουμε, προελαύνουμε. Στον πόλεμο τραβάμε με βήμα σταθερό,
και να, μαζί μας πάνε μουσικοί εκατό
κόκκινο της χαραυγής, κόκκινο του δειλινού
μας φέγγεις το δρόμο του πρόωρου χαμού
στα τύμπανα μουσικοί εκατό βιντεμπούμ, βιντεμπούμ,
σαν δε μας παν καλά, μας παν τότε στραβά
βιντεμπούμ, βιντεμπούμ**

Η ΜΑΓΚΑ αποχωρεί.

ΒΙΒΛΙΟ 1:

ΡΕΒΙ

Περιορισμένη η κίνηση στο χρηματιστήριο, κάθετη πτώση των τιμών, στο Αμβούργο επικρατεί έντονη απαισιοδοξία, στο Λονδίνο κάπως λιγότερη. Η τιμωρία αρχίζει.

αγκαλιάζει με τα χέρια τους ώμους της

Ωχ ωχ!.

ΑΝΘΗ

Τι έχετε; Δεν αισθάνεστε καλά;

ΡΕΒΙ

Βογκάω.

ΑΝΘΗ

Βογγάτε. Τι σας συμβαίνει;

ΡΕΒΙ

Μου κάνει καλό να βογκάω.

ΑΝΘΗ

Ελάτε, δεν θα'ναι δα και τόσο τρομερό. Δεν χάθηκε ο κόσμος, το Βερολίνο είναι μεγάλο. Εκεί που ζουν χιλιάδες, μπορεί να ζήσει ακόμα ένας.

ΡΕΒΙ

Τραγουδάει με βροντερή φωνή.

Ο δρόμος οδηγεί στη λευτεριά.....

ΑΝΘΗ

Τραγουδάτε όμορφα. Θα μπορούσατε να βγάλετε χρυσάφι με τέτοια φωνή.

Παλεύουν παράδοξα. Η ΡΕΒΙ θέλει να φύγει

ΑΝΘΗ

Βρίστε, βρίστε να ξεσπάσετε!

Η ΡΕΒΙ πέφτει στο πάτωμα, με το κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά. Κλαψουρίζει, κλαίει. Αμνηχανία ΑΝΘΗΣ. Κάθεται κι αυτή.

ΑΝΘΗ

Δεν πρέπει να είμαστε εγωιστές. Καλό είναι ν'ακούμε και τους άλλους. Ποιος σας είπε πως έχετε πολλά προβλήματα;. Ο θεός δεν αφήνει κανένα να χαθεί κι έπειτα υπάρχουν κι άλλοι γύρω μας. Δεν έχετε διαβάσει τι έκανε ο Νώε με την κιβωτό, το πλοίο του, όταν ήρθε ο μεγάλος κατακλυσμός; Έβαλε μέσα ένα ζευγαράκι απ'το καθένα. Ο Θεός δεν ξέχασε τίποτα. Ούτε καν τις ψείρες δεν ξέχασε. Όλα τα θεωρούσε καλά και άξια.

Απευθύνεται στο κοινό και στη ΡΕΒΙ που την 'επιβεβαιώνει' νε νεύματα.

Οι κρατούμενοι ζουν στην απομόνωση, σε κανονικά κελιά και σε ομαδικά κελιά. Ο κρατούμενος στην απομόνωση ολόκληρο το εικοσιτετράωρο δεν επικοινωνεί καθόλου με τους συγκρατούμενούς του. Όσοι κρατούνται σε κανονικά κελιά, έρχονται σ' επαφή με τους υπόλοιπους κατά τη διάρκεια του περιπάτου, των μαθημάτων και της Θείας Λειτουργίας. Η εργασία αρχίζει αμέσως μόλις ακουστεί το χαρακτηριστικό κουδούνισμα. Διακοπή επιτρέπεται μόνο κατά τη διάρκεια του φαγητού, του περιπάτου και των μαθημάτων. Στον περίπατο οι κρατούμενοι είναι υποχρεωμένοι να έχουν τα χέρια τεντωμένα και να τα κινούν μπρος πίσω. Απαγορεύονται τα άσματα, τα σφυρίγματα και γενικά κάθε είδους θόρυβος. Οι κρατούμενοι είναι υποχρεωμένοι να σηκώνονται αμέσως μόλις χτυπήσει εγερτήριο, να στρώνουν το κρεβάτι τους, να πλένονται, να χτενίζονται, να καθαρίζουν τα ρούχα τους και να ντύνονται. Το σαπούνι πρέπει να τους παρέχεται σε ποσότητες επαρκείς.

ΡΕΒΙ

Δειλά. Δεν ήταν ακριβώς φόνος αλλά θανατηφόρο πλήγμα, σωματικά κακώσεις με μοιραϊαν έκβασιν, δεν είναι δα και τόσο σοβαρό.

Τι αξίζει μια γυναίκα ανάμεσα σε φίλους; Νίκη σ'όλα τα μέτωπα! Ο Φραντς Μπίμπερκοπφ αγοράζει ένα μοσχάρισιο φιλέτο

ΜΑΓΚΑ

Έρχεται από μακριά. Ακούμε τον ήχο των τακουινιών της.

Ποιος φταίει για όλα; **(δείχνει τον εαυτό της).** Η Ίντα βέβαια. Ποιος άλλος. Μου τσάκισε τα πλευρά, γι'αυτό έκανε μέσα. Τα'θελα και τα'παθα, πέθανα, κι εκείνος τώρα δεν ξέρει τι να κάνει. Και κλαίει από μέσα του και περπατάει βιαστικά στους δρόμους μες στην παγωνιά. Για που; Για κει που έμενα μαζί με την αδελφή μου.

Κλινγκκλινκ. "Ποιος είναι;" "Εγώ" "Ποιος;" "Άνοιξε λοιπόν" "Θεέ μου, εσύ Φραντς" "Άνοιξε" **(Κάποιο χνούδι έχω στο στόμα, στάσου να το φτύσω.)** Στέκεται στο διάδρομο, κλείνει εκείνη την πόρτα πίσω του "Τι θες εδώ; Κι αν σε είδε κανείς στη σκάλα;" "Και τι πειράζει; Ας με είδαν. Καλημέρα" **(Αυτή η βρωμοκλωστή στη γλώσσα δε φεύγει.-Προσπαθεί να τη βγάλει με το δάχτυλο. Δεν είναι τίποτε μόνο αυτή η αναθεματισμένη αίσθηση στην άκρη της γλώσσας.)** "Τι θες εδώ Φραντς; Είσαι με τα καλά σου;" "Θα κάτσω" "Αν δε φύγεις, θα φωνάξω βοήθεια, θα πω πως μου ρίχτηκες. Σ' άφησαν κιόλας;" "Έπειδή μ'αφησαν γι'αυτό είμαι εδώ. Μ'άφησαν να βγω, ναι, αλλά πως;" Και τρέμει και δεν μπορεί να κλάψει και το βλέμμα του ψάχνει να βρει το χέρι της.

Υπάρχουν βουνά που ορθώνονται χιλιάδες χρόνια τώρα, που ορθώνονται πάντα, και τα πέρασαν στρατιές με κανόνια, υπάρχουν νησιά κατοικημένα, γεμάτα ανθρώπους, όλοι είναι δυνατοί, έχουν σίγουρες δουλειές, τράπεζες, επιχειρήσεις, χοροί, οικονομικά μπουμ, εισαγωγές, εξαγωγές, κοινωνικά προβλήματα, και μια μέρα αρχίζει: trrrrrrr, trrrrrrr, όχι

απ'το πολεμικό πλοίο, όλα τραντάζονται από μόνα τους, από κάτω. Η γη κάνει ένα σάλτο, αηδόνι, αηδόνι πόσο όμορφα κελαηδούσες, τα πλοία πετούν στον ουρανό, τα πουλιά πέφτουν στη γη. “Φραντς θα βάλω τις φωνές, άφησέ με. Ο Καρλ έρχεται όπου να'ναι, ο Καρλ φτάνει από στιγμή σε στιγμή. Έτσι άρχισες και με την Ίντα” (**δείχνει πάλι τον εαυτό της**).

Ω, υπάρχουν βουνά που ήταν ήσυχα χιλιάδες χρόνια και ξαφνικά τα διέσχισαν στρατιές με κανόνια κι ελέφαντες, τι να κάνει κανείς, όταν αρχίζουν ξάφνου να χοροπηδούν, να τραντάζονται συθέμελα: τρρρρρρακ. Ας μην πούμε τίποτα άλλο γι'αυτό, παράτα το. Η Μίνα, η αδελφή μου, δεν μπορεί να πάρει το χέρι της, την κοιτάει κατάματα, το πρόσωπό του δίπλα στο δικό της. “Φραντς, Θεέ μου, λυπήσου με, Φραντς.”...Ο Φραντς Μπίμπερκοπφ ξαναγύρισε! Ο Φραντς Μπίμπερκοπφ είναι ελεύθερος! (**Παύση**). Ανέβασε το παντελόνι του στηρίζοντας το σώμα του τότε στο ένα και τότε στο άλλο πόδι. Η Μίνα κάθισε σε μια καρέκλα, έτοιμη να βάλει τα κλάματα”Θα το πω στον άντρα μου, θα το πω στον Καρλ, θα'πρεπε να σ'αφήσουν μέσα γι'άλλα τέσσερα χρόνια” “Πες του το Μίνα, πες του το” “Και βέβαια θα το κάνω, θα φωνάξω και την αστυνομία” “Μίνα, Μίνακεν, έλα, είμαι τόσο χαρούμενος, ξανάγινα άνθρωπος” “Με κάνεις δυστυχισμένη”. Αγκάλιασε το λαιμό της, τον άφησε. Μετά από λίγο, καθώς δεν την άφηνε, αλλά ούτε και την τραβούσε, κατάλαβε ότι τη χάριδευε. “Πρέπει να φύγεις Φραντς” “Μα γιατί, θέλω μονάχα να καθίσω δίπλα σου, στο δωμάτιο.” Κάθισαν για λίγο ήρεμα ο ένας πλάι στον άλλο στον καναπέ και κουβέντιασαν. Κι ύστερα έφυγε μόνος του. Τον συνόδεψε στην πόρτα. “Μην ξανάρθεις Φραντς” έκλαψε βάζοντας το κεφάλι της στον ώμο του “Καλά λοιπόν, δεν ξανάρχομαι” Κρατούσε σφιχτά το χέρι του: “Όχι, μην ξανάρθεις Φραντς”. Ο Φραντς άνοιξε την πόρτα, κρατούσε πάντα σφιχτά το χέρι του, τ'σφιγγε με δύναμη. Το κρατούσε κι όταν ήταν πια έξω. Μετά ξαφνικά τ' άφησε κι έκλεισε την πόρτα μαλακά. Φεύγοντας της έστειλε δυο μεγάλες φέτες μοσχαρίσιο φιλέτο.

Κι ο Φραντς ορκίζεται στον κόσμο ολόκληρο και στον εαυτό του να μείνει τίμιος στο Βερολίνο, έχει δεν έχει λεφτά.

ΑΝΘΗ

Να σας πω μια ιστορία; Είχε ένας κάποτε ένα τόπι, ξέρετε, από κείνα των παιδιών, αλλά όχι λατιχένιο, από σελιλόιντ, διάφανο, γεμάτο μικρά, μολυβένια σκάγια: ό,τι πρέπει για να παίζουν τα παιδιά και για να το ρίχνουν μακριά. Πήρε, που λέτε, εκείνος το τόπι, το πέταξε και σκέφτηκε: έχει σκάγια μέσα, άρα αν το πετάξω μακριά, το τόπι δε θα ξεφύγει, θα μείνει ακριβώς στη θέση που θέλω. Όταν όμως πέταξε το τόπι, δεν πήγε εκεί που υπολόγιζε, έκανε ακόμη ένα πήδημα, κι ύστερα κύλησε και λιγάκι, να, μια δυο πιθαμές παραδίπλα. Να'στε ήρεμοι. Να'στε υπομονετικοί στον κόσμο ετούτο. Ποιος ξέρει πως είστε κατά βάθος και τι μελετά ο Θεός για σας. Δείτε, το τόπι δεν πάει εκεί που το πετάτε, εκεί που θέλετε, πάει περίπου εκεί, φεύγει λίγο πιο μακριά, κι ίσως πολύ πιο πέρα και λιγάκι παραδίπλα.

Ο Φραντς Μπίμπερκοπφ αρχίζει να ψάχνει, πρέπει να κερδίσει λεφτά, χωρίς λεφτά δεν μπορεί κανένας να ζήσει.

Βιβλίο 2

Τραγούδι 2 “Καμπαρέ”

**Τέοντορ, στ' αλήθεια τι εννοούσες
όταν χθες βράδυ κοροϊδευτικά γελούσες;
Τέοντορ γούσταρες ύποπτα σεργιάνια,
σαν με καλούσες για ψητό και για σαμπάνια;**

Ξέρεις τι σημαίνει, νοσταλγία,

*την καρδιά μαραίνει η νοσταλγία.
Όλα γύρω σου ρημάδια
πόσο παγερά και άδεια*

*Έτσι χαρούμενα θ'αρχίσουμε κι εμείς
θα τραγουδήσουμε και θα χορέψουμε:
κλαπ, κλαπ, κλαπ με τα χεράκια
τραπ, τραπ, τραπ τα ποδαράκια
μια από κει και μια από δω
γύρω γύρω είναι απλό*

PEBI

Από την πλατεία ξεκινάει η φαρδιά Μπούνενστράσε που οδηγεί στο Βορρά, στην αριστερή πλευρά της πριν το Χούμπολντχάιν είναι η AEG. Η AEG είναι μια τεράστια επιχείρηση, που συμπεριλαμβάνει: Εγκαταστάσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, Κεντρική διοίκηση, Οργανισμό αστικών και υπεραστικών επικοινωνιών Νόρντεν 4488, Διεύθυνση, θυρωρείο, Τράπεζα τίτλων ηλεκτρισμού ΑΕ, τμήμα φωτιστικών σωμάτων, Τμήμα "Ρωσία", Τμήμα εργοστάσιο μετάλλου- Όμπερσπρεε, εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικών συσκευών στο Τρέπτοβ, εργοστάσιο στο Μπρούνενστράσε, εργοστάσιο στο Χένιγκσντορφ, εργοστάσιο παραγωγής μονωτικών υλών, εργοστάσιο στη Ράινστράσε, μονάδα παραγωγής καλωδίων Όμπερσπρεε, Ρουμπελσμπούργκερ Σωσέε, εργοστάσιο τουρμπίνων NW 87, Χούτενστράσε 12-16

Η ηθοποιός πέφτει ξερή. Ξανασηκώνεται.

Τα ψάρια είναι θρεπτικά, τρελαίνονται μερικοί για τα ψάρια, άλλοι πάλι δεν τα τρώνε διόλου, τρώτε ψάρια για να είσαστε κομποί, γεροί και αειθαλείς. (...) Εμπορική τράπεζα- Ταμειυτήριο, Ταμείον καταθέσεων, φύλαξις μετοχών, πληρωμή καταθέσεων ταμειυτηρίου. Πέντε άντρες σκυφτοί μπροστά στην Τράπεζα, εργάτες, τοποθετούν στη γη μικρές πέτρες .

Μοιρολατρικός λόγος του καγκελάριου Μαρξ

Το μέλλον εξαρτάται συμφώνως με την κοσμοθεωρίαν μου από την θέλησιν του Θεού, ο οποίος έχει προθέσεις διάφορους δι'έκαστον των λαών. Το ανθρώπινον έργον αντιθέτως παραμένει έργον ατελές. Δεν υπολείπεται παρά να εργασθώμεν με ζήλον και με όλας μας τας δυνάμεις, σεβόμενοι βεβαίως τας πεποιθήσεις μας, ομοίως δε και εγώ υπόσχομαι να εκπληρώσω πιστώς και εντίμως τας υποχρεώσεις του αξιώματος το οποίον μου ενεπιστεύθητε. Περαιώνω τον λόγον μου, αξιότιμοι κύριοι, με τας καλυτέρας ευχάς δια την ευόδωσιν της κοπιώδους και ανιδιοτελούς δραστηριότητός σας δια την ευημερίαν της ωραιότητος Βαυαρίας. Είθε οι μελλοντικάί σας επιδιώξεις να στεφθώσιν υπό επιτυχίας. Ζήσατε ούτως, ώστε, όταν αποθάνητε, να αισθανθήτε την γεύσιν εκείνην, η οποία έπεται ενός ωραίου γεύματος.

(κι άλλο υλικό, εαν θέλουμε για εδώ....)

Η Ρεβι και η Ανθη με τους αγκώνες πάνω σ'ένα τραπέζι κάνουν μπρα ντε φερ. Με το ελεύθερο χέρι της η καθεμιά καπνίζει.

PEBI

Δεν θα παίξω σήμερα μπιλιάρδο. Τρέμει το χέρι μου. Το απόγευμα μου'ρθε η απόλυση, απ'την πρώτη του μήνα.

ΑΝΘΗ

Βρε παιδί μου, βρε παιδί μου...

PEBI

Νομίζουν πως θα τους αφήσω στην ησυχία τους. Θα'μαι εκεί κάθε μέρα, νταν στις δύο το μεσημέρι και θα τους κάνω τη ζωή δύσκολη: όπως με βλέπετε και σας βλέπω

ΑΝΘΗ

Και είστε και παντρεμένος;

ΡΕΒΙ

Αυτό είναι το άσχημο, δεν της το'πα ακόμα, δεν μπορώ να της το πω.

ΑΝΘΗ

Ίσως φτιάξουν τα πράγματα.

ΡΕΒΙ

Είναι έγκυος.

ΑΝΘΗ

Το δεύτερο;

ΡΕΒΙ

Ναι.

ΑΝΘΗ

κοροϊδευτικά Τα παιδιά ανεβάζουν το ηθικό. Είναι ό,τι πρέπει αυτή τη στιγμή.

ΡΕΒΙ

Να μου λείπουν. Τι να τα κάνω. Είμαι χρεωμένος ως το λαιμό. Οι αιώνιες δόσεις. Δεν μπορώ να της το πω. Και να σε πετούν ύστερα έξω με τις κλοτσιές. Εγώ είμαι άνθρωπος συνηθισμένος στην τάξη κι αυτή είναι μια επιχείρηση σωστό μπουρδέλο.

ΜΑΓΚΑ

Είσαι για μια παρτίδα;

ΑΝΘΗ

Ασ'τον, μόλις έφαγε μια κατακέφαλα

ΜΑΓΚΑ

Το μπιλιάρδο είναι ό,τι πρέπει για την περίπτωση.

ΑΝΘΗ

Μια γυναίκα, ένα παιδί: νομίζεις πως είναι ο κόσμος ολόκληρος. Δεν μετανιώνω, δεν αισθάνομαι ένοχος. Πρέπει να δέχεται κανείς και τα γεγονότα και τον εαυτό του. Κι όχι να κλαίει τη μοίρα του. Εγώ είμαι εχθρός του πετρωμένου! Δεν είμαι Έλληνας, είμαι Βερολινέζος.

Δεν πρέπει κανείς να στηρίζεται στα λεφτά ή στο κονιάκ ή στο ταμείο ανεργίας

ΜΑΓΚΑ

Πατιγιόν

Γιατί όμως στη Δύση φορούν οι κύριοι των σαλονιών πατιγιόν κι οι προλετάριοι δε φορούν; Γιατί δε φοράει ο προλετάριος πατιγιόν; Επειδή δεν μπορεί να το δέσει. Έτσι αναγκάζεται ν'αγοράσει επιπλέον ένα λαστιχάκι, κι όταν το πάρει, βγαίνει σκάρτο και δεν μπορεί να κρατήσει τη γραβάτα. Αυτό είναι απάτη, πικραίνει το λαό, σπρώχνει τη Γερμανία ακόμη πιο βαθιά στην αθλιότητα απ'όσο είναι ήδη. Πάτε λοιπόν ν'αγοράσετε λαιμοδέτες από τα πολυκαταστήματα. Αν όμως δεν θέλετε να ψωνίζετε από εβραίους, βρείτε τους κάπου αλλού. Εγώ είμαι άριος, μάλιστα. (σηκώνει το καπέλο)

Ποιος έχει τη σήμερον ημέρα καιρό, κυρίες και κύριοι, να δένει πρωί πρωί το λαιμοδέτη του και δεν προτιμάει να τραβήξει έναν υπνάκο για μισό ακόμα λεπτό; Έχουμε όλοι μας ανάγκη από πολύ ύπνο, γιατί πρέπει να δουλεύουμε πολύ και να κερδίζουμε λίγα. Ένα τέτοιο λάστιχο σας κάνει να κοιμάστε σαν πουλάκια. Συναγωνίζεται και τα φαρμακεία, γιατί όποιος το αγοράσει δε χρειάζεται ούτε υπνωτικά φάρμακα, ούτε ποντς για ν'αποκοιμηθεί, ούτε τίποτα. Κοιμάται δίχως νανούρισμα, σαν το παιδί στον κόρφο της μάνας, επειδή ξέρει: τέρμα το άγχος και οι βιασύνη πρωί πρωί, ό,τι χρειάζεται να το επάνω στο κομοδίνο.

Ξοδεύετε τα λεφτά σας για ένα σωρό αηδίες.....

Θα σας εξηγήσω τώρα πως δένεται ο λαιμοδέτης, δε χρειάζεται βέβαια να σας ανοίξω το κεφάλι με καμιά βαριά, θα το καταλάβετε αμέσως. Παίρνουμε εδώ απο τη μια μεριά 30 με 35 πόντους, διπλώνουμε ύστερα τις δύο άκρες του λαιμοδέτη, αλλά όχι έτσι. Έτσι μοιάζει με κοριό λειωμένο στον τοίχο, με λεκέ σε ταπετσαρία, ο κομψός άντρας δε φοράει τέτοιο

πράγμα. Παίρνετε μετά το μαραφέτι μου. Οικονομία στο χρόνο. Ο χρόνος είναι χρήμα. Πάνε οι ρομαντικές εποχές παρήλθαν ανεπιστρεπτί. Χρειαζόμαστε παρηγοριά, κυρίες και κύριοι, έτσι που καταντήσαμε κι επειδή τόσο μας κόβει, γυρεύουμε να τη βρούμε στο καπηλειό. Όποιος είναι μυαλωμένος, δεν κάνει κάτι τέτοιο, για το καλό της τσέπης του πρώτα πρώτα, γιατί το τι σαβούρα οινόπνευμα μας πασάρουν σήμερα είναι άλλο πράγμα, και το καλό είναι ακριβό. Γι'αυτό πάρτε τούτο εδώ το μαραφέτι. Ένας Γερμανός αγοράζει μόνο αυθεντικά πράγματα, διαλέγετε και παίρνετε.

Α! Από τις 27 Νοέμβρη ισχύει η εξής αστυνομική διάταξη: απαγορεύεται οι ομοφυλόφιλοι να βγαίνουν στους δρόμους και να πηγαίνουν στα δημόσια ουρητήρια. Αν τους πιάνουν τρώνε πρόστιμο 30 μάρκα.

Φεύγει κλείνοντας το μάτι

ΑΝΘΗ

Να μη θυμώνεις, σου λέει, με τον κόσμο. Μα δε βλέπετε πως έχει εξαγριωθεί; Ένας τύπος πέφτει πάνω σ'ένα κορίτσι, μέσα στο τρένο και τη σκοτώνει στο ξύλο για πενήντα μάρκα.

ΡΕΒΙ

αστειευόμενος Θα το'κανα κι εγώ για τόσα. Ξέρετε τι πάει να πει πενήντα μάρκα; Δεν έχετε ιδέα. Πενήντα μάρκα! Ένα σωρό λεφτά για έναν σαν κι εμάς.

ΑΝΘΗ

Έχουν σταμπάρει μια γριά, βλέπουν που σηκώνει λεφτά απ'την τράπεζα. Την παίρνουν από πίσω. Την παρακολουθούν, φτάνουν μαζί της εκεί που μένει, και την ώρα που πάει να μπει η γριά την πλησιάζουν και την κοιτούν κατάφατσα. Εσείς δεν είστε η κύρια Μίλερ, πραγματικά έτσι τη λένε και φλυαρούν με τη γριά, μέχρι που έρχεται απέναντι το τραμ, κι ύστερα πιπέρι στο πρόσωπο, αρπάζουν την τσάντα, κλείνουν την πόρτα στα μούτρα της. Αυτό ήταν τελείως περιττό. **(ρεύεται)** Είσαι Γερμανός, είσαι Γερμανός μέχρι το κόκαλο; Πως σε λένε;

ΡΕΒΙ

Φραντς Μπίμπερκοπφ.

ΑΝΘΗ

Είσαι Γερμανός, Γερμανός μέχρι το κόκαλο ή όχι; Αν ναι δε θα πας με τους κόκκινους, αλλιώς είσαι προδότης. Όποιος είναι προδότης δεν είναι φίλος μου. Για ποιον χύσαμε το αίμα μας; Να η ευγνωμοσύνη του έθνους.

τον αγκαλιάζει

Άσε, έχω σκάσει, μου μείωσαν τη σύνταξη, να πάω με τους κόκκινους;. Αυτός που μας διώχνει με την πύρινη ρομφαία του απ'τον παράδεισο είναι ο αρχάγγελος, γι'αυτό δε μπορούμε να ξαναγυρίσουμε πίσω.

Τραγούδι 3 “Του καπηλειού”

Πιες, πιες, αδερφέ,
άσε τις σκοτούρες κατά μέρος
άσε τις σκοτούρες και τον πόνο
κάνε τη ζωή παιχνίδι μόνο (δισ)

Μέθυσε, μέθυσε αδερφέ,
ρίξε τα ντέρτια στο γιαλό (δισ)
άσε τις σκοτούρες και τον πόνο
κάνε τη ζωή παιχνίδι μόνο

ΜΑΓΚΑ

Φαίνεται πως έχω κλάψει; Όχι, ε; Μόνο το ένα μάγουλο είναι πρησμένο.
Ολόκληρο το κεφάλι, το πίσω μέρος, εδώ στον αυχένα, όλα. Και να είχα κάνει τίποτα.

Μ'έστειλαν στο φούρνο, την κοπέλα εκεί την ξέρω, μου λέει απόψε θα πάω στο χορό των φουρνάρηδων, κι έχω ακόμα μια πρόσκληση, λέει να με πάρει μαζί της χωρίς να πληρώσω δεκάρα. Πολύ ευγενικό από μέρους της, έτσι δεν είναι;

Ν'ακούγατε όμως τους γονείς μου, τη μητέρα μου. Δε θα πας πουθενά. Μα γιατί, γιατί να μη διασκεδάσω μια φορά, όχι δε θα το κουνήσεις ρούτι, κι εγώ φεύγω παρ'όλα αυτά. Κι ύστερα έφαγα της χρονιάς μου, είναι ωραία πράγματα αυτά; (Κλαίει). Μου πονάει όλο το πίσω μέρος του κρανίου.

Θα'θελα να έφευγα, με τον Ζεπ. Δεν μου απαντάει στα γράμματά μου. Πάει πια. Κάθε Τετάρτη γυρίζει και με μια άλλη στην πόλη. Πολύ τον αγαπάω. Γι'αυτό ήθελα να φύγω.

Διαβάζοντας τα χέρια των θεατών/ Ερωτήσεις σε προσωπικό τόνο ψιθυριστά

Μια ματιά στο μέλλον: βρίσκεστε από παιδί στο σωστό δρόμο. Η καρδιά σας δε γνωρίζει την ψευτιά, όμως παρολ'αυτά παίρνετε με τη λεπτή σας αίσθηση μυρωδιά κάθε παγίδα που πάνε να σας στήσουν καλοθελητές φίλοι σας. (σε άλλον). Εξακολουθήστε να'χετε εμπιστοσύνη στη μαεστρία, με την οποία αντιμετωπίζετε τη ζωή, γιατί το άστρο που έφεγγε όταν ήρθατε στον κόσμο θα είναι ο μόνιμος οδηγός σας και θα σας βοηθήσει να βρείτε το σύντροφο της ζωής σας που πρόκειται να ολοκληρώσει με ζηλευτό τρόπο την ευτυχία σας. (σε άλλον). Το ταίρι σας, που μπορείτε να του έχετε εμπιστοσύνη, έχει τον ίδιο χαρακτήρα μ'εσάς. Δε θα επιδιώξει να κερδίσει τον έρωτά σας με παράφορο τρόπο, η ήρεμη όμως ευτυχία στο πλευρό του θα είναι έτσι ακόμα πιο στέρεη.

ΡΕΒΙ (κρατάει ποτήρι μπίρας κλασικό με χερούλι)

Όποιος στην ακροθαλασσιά έχει φιλήσει

όποιος τα κύματα έχει αφουγκραστεί

αυτός ξέρει τι είναι το πιο ωραίο στη ζωή

γιατί έχει τρυφερά με την αγάπη φλυαρήσει

Ο Φραντς Μπίμπερκοπφ κατηγορίζει την Ινβαλίντεστράσε, μαζί του είναι και η καινούρια του φιλενάδα (δείχνει τον εαυτό της) η πολωνέζα Λίνα.

“Ξέρεις Λίνα, τι πάει να πει τακτοποιώ; Μου δίνει μια σκουντιά στα μαλακά. Τον κοιτάζω με έκπληξη: “Να, μαζεύω το σπίτι.” “Δεν εννοώ αυτό. Αν σου δώσω μια σκουντιά και πέσεις στον καναπέ κι εγώ δίπλα σου, τότε εσύ θα γίνεις άνω κάτω κι εγώ θα σε τακτοποιήσω”.

“Τέτοιος είσαι.” Χασκογέλασα.

“Δεν θα πας για επίδομα ανεργίας Φραντς, ούτε στο εργοστάσιο θα πας, και για σκαφτιάς ούτε λόγος μ'αυτό το κρύο: εμπόριο, αυτό είναι το καλύτερο” “Μια σίγουρη, μια σίγουρη ζωή, αυτό μ'ενδιαφέρει” “Ο καιρός δεν σηκώνει ανέργους”

Τώρα ο Φραντς εμπορεύεται εθνικιστικές εφημερίδες. Δεν έχει τίποτε ενάντια στους εβραίους, είναι όμως οπαδός της τάξης. Γιατί παράδεισος χωρίς τάξη δε γίνεται, όλοι το παραδέχονται αυτό. Τα είδαμε τα παιδιά, είδαμε και τους αρχηγούς τους, αυτοί μάλιστα. Προς το Γερμανικό λαό: Καταστρέψτε, επιτέλους τις αυταπάτες σας και τιμωρήστε τους σαλτιμπάγγους που σας νανουρίζουν! Και τότε θ'ανατείλει η μέρα απ'του πολέμου τη δίνη θ'αναδυθεί η Αλήθεια, ρομφαία της δικαιοσύνης κι αστραφτερή ασπίδα κρατώντας, όλεθρο στους εχθρούς θα σπείρει. Στην Έλσασερ-στράσε οι δικοί του γελούν με νόημα, καθώς ο Φραντς μπαίνει το μεσημέρι στη μπιραρία, με το φασιστικό περιβραχιόνιο χωμένο διακριτικά στην τσέπη. Του το τραβούν έξω. Ο Φραντς τους διαλοοστέλνει. (βγάζει το περιβραχιόνιο και το περιεργάζεται. Της το παίρνει η Ανθή).

Ο Γκέοργκ Ντρέσκε, ακονιστής, 39 ετών απολυμένος με το λοκ άουτ, παίζοντας με το περιβραχιόνιο, λέει

Ανθή και Ρέβι με ποτήρια μπίρας-να βρούμε μια φόρμα

ΑΝΘΗ

Τι κι αν έχει το πούρο σου κόκκινη, χρυσή, ή μαυροκόκκινη ετικέτα, η γεύση του δεν αλλάζει. Σημασία έχει ο καπνός. Σε κοιτάζω μονάχα Φραντς και σκέφτομαι, σε ξέρω από

πολύν καιρό, σε τύλιξαν Φραντς. Σε τύλιξαν οι τύποι πραγματικά

ΡΕΒΙ

Και τι βγήκε με την ειρήνη; Τι βγήκε για μας εδώ; Πληθωρισμό είχαμε, χαρτονομίσματα, εκατομμύρια, δισεκατομμύρια, ούτε κρέας, ούτε βούτυρο, χειρότερα από πριν, τα νιώσαμε όλα τούτα στο πετσί μας. Τριγυρνούσαμε εδώ κι εκεί και κλέβαμε πατάτες από τους χωρικούς.

Επανάσταση; Κατέβασε το κοντάρι της σημαίας, τύλιξε προσεκτικά το πανί με μουσαμά και βάλε το πακέτο στη ντουλάπα. Άσε τη μαμάκα να σου φέρει παντόφλες και λύσε τον κόκκινο της φωτιάς λαιμοδέτη. Κάνετε πάντοτε επανάσταση με παχιά λόγια. Η δημοκρατία σας- ένα εργατικό ατύχημα!

ΑΝΘΗ

Γιατί προδοθήκαμε Φραντς, το 18 και το 19 απ'τ'αφεντικά και γιατί σκότωσαν τη Ρόζα και τον Καρλ Λίμπκνεχτ. Τώρα έχουμε ανάγκη από ενότητα για να πετύχουμε. Ρίξε μια ματιά στη Ρωσία, τον Λένιν, εκεί μένουν ενωμένοι, ένα σώμα μια ψυχή. Περίμενε μονάχα και θα δεις.

ΡΕΒΙ

Δε μου καίγεται καρφί. Με το περίμενε θα γίνει ο κόσμος θρύψαλα κι εσύ μαζί του. Δε βγαίνει τίποτε με τις θεωρίες σας. Με αυτόν τον τρόπο τίποτε. Δεν ξέρω αν βγει κάτι από δαύτους με τούτο δω το περιβραχιόνιο. Δεν ξέρω.

ΑΝΘΗ

Καλή τύχη λοιπόν, Φραντς, όπως λένε οι παπάδες, στην καινούρια σου ζωή.

Διεθνής. Τραγουδούν Ανθή- Μαγκα. Η Ρεβι τρώει.

ΑΝΘΗ

Λοιπόν συνάδελφε, πως σου φάνηκε το τραγούδι;

ΡΕΒΙ

Εμένα λες; Καλό. Έχετε ωραία φωνή όλοι σας.

ΑΝΘΗ

Τραγούδα λοιπόν μαζί μας.

ΡΕΒΙ

Καλύτερα να φάω. Όταν τελειώσω με το φαγητό βλέπουμε, ή λέω κάτι μόνος μου.

ΑΝΘΗ

Έγινε. *(την κοιτούν που τρώει. Σε λίγο..)*

Λοιπόν τι γίνεται συνάδεφε, θα μας πείς τώρα κανένα τραγουδάκι;

ΡΕΒΙ

τραγουδά δυνατά- πολεμική ατμόσφαιρα

Τραγούδι 4 /Πρόζα

ΡΕΒΙ

Θέλεις, ω άνθρωπε, να γίνεις σε τούτη δω τη γη, άντρας,
σκέψου το καλά πριν αφήσεις να σε φέρει στο φως της μέρας η σοφή γυναίκα.

Η γη είναι κόλαση!

Πίστεψε των στροφών αυτών τον ποιητή

που συχνά γεύεται το απαίσιο τούτο πικρό ποτήρι

Δες τον καλό πατέρα-κράτος πως σε τραβολογάει όλη μέρα

σε βασανίζει και σε κλέβει

μ'εντολές και παραγράφους όλα σου τ'απαγορεύει!

Η πρώτη εντολή λέει: ξηλώσου κύριε!

Η δεύτερη: βούλωστο!

Κι έτσι ζεις μες στο σκοτάδι σαν ναρκωμένος

Κι αν το βαρύ καημό σου αραιά και που ζητάς να πνίξεις με μπύρα ή με κρασί

πριν καλά καλά το καταλάβεις γίνεσαι στουπί
Στο μεταξύ περνούν τα χρόνια
ο σκόρος κατατρώει τα μαλλιά
της στέγης τα δοκάρια τρίζουν απειλητικά
τα μέλη ατονούν κι αδυνατίζουν
Το μυαλό ξινίζει στο κεφάλι
κι όλο λεπταίνει το νήμα της ζωής
Με δυο λόγια το βλέπεις, έφτασε η ώρα
φθινόπωρο αποθέτεις το κουτάλι, θα πεθάνεις.
Φιλέ μου, σε ρωτάω τρέμοντας, τι'ναι λοιπόν ο άνθρωπος και τι η ζωή;
Το'χε πει κι ο μεγάλος μας ο Σίλερ: “δεν είναι το πολυτιμότερο των αγαθών”
Εγώ όμως λέω: μοιάζει με κοτέτσι, κι είναι από πάνω ως κάτω πάντα έτσι

ΑΝΘΗ

Έτσι, να τους αφήνουμε πάντα να μιλούν. Οι φασίστες έχουν το δικαίωμα να λένε ό,τι θέλουν, σ'εμάς έχουν το προνόμιο της ελευθερίας του λόγου. Φασίστα βρωμόσκυλο. Δίνε του και στα γρήγορα.

ΡΕΒΙ

Πρέπει να ησυχάσουν τα πράγματα, για να μπορεί κανείς να δουλεύει και να ζει. Κι εργάτες, κι έμποροι κι όλοι, και να μπει τάξη, δε γίνεται να δουλεύει κανείς αλλιώς. Και από τι θέλετε λοιπόν να ζήσετε, γλωσσοκοπάνες; Χρειαζόμαστε ησυχία, ησυχία λέω, κι όποιοι καταπιάνονται με την επανάσταση και δεν μας αφήνουν σε ησυχία, είναι όλοι τους για κρέμασμα, να γεμίσει μια ολόκληρη λεωφόρος από άκρη σ'άκρη...Ναι έτσι θα'χουμε ησυχία, θα σκάσετε, έτσι πρέπει να γίνει και σίγουρα θα γίνει! (*Ηρεμεί*). Οι βιομήχανοι ξύλου τρίβουν τα χέρια τους για τις κονομησιές τους, ο Κρουπ αφήνει τους συνταξιούχους του να πεθάνουν απ'την πείνα, ενάμισι εκατομμύριο άνεργοι, σε 15 μέρες αύξηση κατά 226.000.

ΜΑΓΚΑ

Άραγε τον Φραντς τον κυνηγούν από το παρελθόν η Ίντα (*δείχνει τον εαυτό της*) και τα λοιπά, η συνειδησή του, εφιάλτες, παραγμένος ύπνος, μαρτύρια, Ερινύες από τον καιρό των προγιαγιάδων μας;. Χοι χο χατς, φρικτά θεριά, σαν γοργόνες πλοκαμοζωσμένες με αρμαθιές φίδια, σκύλες οργισμένες χωρίς φίμωτρο, τέρατα αποκρουστικά, ορμούν να κατασπαράξουν κλπ κλπ (*μιμείται παίζει*). Τίποτα απ'όλα αυτά .Όχι. Τον Φραντς Μπίμπερκοπφ δεν τον κυνηγούν. Γιατί να το κρύβουμε; Περνάει καλά. Πίνει στου Χένσκε κι αλλού με το περιβραχιόνιο στην τσέπη. Να σε τι διαφέρει ο μεταφορέας επίπλων και τα λοιπά, εφημεριδοπώλης Φραντς Μπίμπερκοπφ, κάτοικος βορειοανατολικού Βερολίνου, τέλη του 1927, από τον ξακουστό αρχαίο Ορέστη.

Ο Φραντς σκότωσε την αρραβωνιαστικιά του Ίντα (*δείχνει τον εαυτό της*), το επίθετο δεν παίζει ρόλο στην υπόθεση, στο άνθος της ηλικίας της. Κι αυτό συνέβη στη διάρκεια ενός καυγά στο σπίτι της αδερφής μου της Μίνας (κάνει νόημα *θυμάστε*). Οι εκφράσεις “πουτανόσπορε” και “νταβατζή” ενόχλησαν φοβερά τον ευαίσθητο σε θέματα τιμής, αν και εντελώς παραστρατημένο Φραντς Μπίμπερκοπφ, που τη στιγμή εκείνη ήταν ήδη εξαγριωμένος για άλλους λόγους. Τον έπιασε στους μυς ένα τρέμουλο άλλο πράμα. Πήρε στο χέρι του όλο κι όλο ένα μικρό ξύλινο εργαλείο της κουζίνας μ'ένα συρμάτινο σπιράλ και το'φερε με μια γιγαντιαία δύναμη σ'επαφή με το στέρνο μου. Ο άντρας που έτρεφα, ο Φραντς, είχε την αίσθηση, και με το δίκιο του, πως ήμουν έτοιμη να του δώσω πασαπόρτι για χάρη ενός άλλου. Όπως και να'ναι, το στέρνο μου δεν ήταν καμωμένο για να'ρχεται σ'επαφή με σκληρά αντικείμενα. Με το πρώτο κιάλας χτύπημα φώναξα οοοχ! Και δεν τον ξανάπια νταβατζή, αλλά ω Φραντς. Στη δεύτερη συνάντηση με το εργαλείο δεν απάντησα, μόνο άνοιξα παράξενα(;) το στόμα μου σε μια απαίσια γκριμάτσα και τινάχτηκα ψηλά με τα χέρια τεντωμένα.

Πέθανα μετά από πέντε βδομάδες στο νοσοκομείο, πολλαπλό κάταγμα των πλευρών,

ρήξις εις το περιτόναιον, μικρά ρήξις του πνεύμονος, επακόλουθον εμπύημα, πλευρίτις, πνευμονία. Θεέ μου πέρασα αντίπερα. Πέθανα μισώντας τον Φραντς, η φοβερή μανία μου γι'αυτόν δεν καταλάγιασε ούτε μετά το θάνατό μου. Είμαι εκεί κάτω, πάνε κι όλες πέντε χρόνια, ξαπλωμένη ανάσκελα, τα σανιδόξυλα σαπίζουν, χωνεύω, γίνομαι λίπασμα, εγώ που χόρεψα κάποτε με τον Φραντς φορώντας άσπρα παπούτσια από караβόπανο, που αγαπήθηκα και σεργιάνισα, ακίνητη τώρα και ήσυχη, δεν υπάρχω πια. Αυτός όμως ξεμπερδέψε με τέσσερα χρόνια. Αυτός που με σκότωσε σουλατσάρει, ζει, είναι στις δόξες του, τα κοπανάει, την τυλώνει, σκορπίζει το σπέρμα του, συνεχίζει να δίνει γύρω του ζωή. Δεν του ξέφυγε ούτε η αδελφή μου. Έχει ακόμα καιρό. Θα συνεχίζει στο μεταξύ να παίρνει το πρωινό του στα στέκια του και να δοξάζει με το δικό του τρόπο τον ουρανό πάνω απ'την Αλεξάντερπλατς.

BIBΛΙΟ 3

ΡΕΒΙ (ΛΙΝΑ)

Ο Φραντς Μπίμπερκοφφ εξαφανίστηκε. Πήγα στο δωμάτιό του- ήθελα να του αφήσω κρυφά ένα καφέ πλεκτό γιλέκο που'φταξα μόνη μου. Αλλά ο κύριος ήταν στο σπíti- αντί να'ναι στη δουλειά ιδιαίτερα τώρα που'ρχονται Χριστούγεννα, είχε κουρνιαστεί στο κρεβάτι του και μαστόρευε ένα ξυπνητήρι-το'χε κάνει φύλλο και φτερό. Δε μου ρίχνει ούτε μια ματιά, τι του συμβαίνει άραγε, θα μέθυσε φαίνεται, μα τι μούτρα ειν'αυτά, δεν τον έχω ξαναδεί έτσι, και μαστορεύει το ηλίθιο ξυπνητήρι του "Το ξυπνητήρι πήγαινε μια χαρά Φραντς" "Όχι, όχι, δεν ήταν εντάξει, ξέρω εγώ, όλο χτυπάει, όχι όμως στην ώρα του, αλλά θα βρω τι φταίει". Εξαφανίζομαι, άστον να κοιμηθεί, να χορτάσει ύπνο. Κι όταν ξανάρχομαι το βράδυ, ο Φραντς άφαντος, η νοικοκυρά ξέρει μονάχα πως πλήρωσε, έφυγε ταξίδι.

BIBΛΙΟ 4

ΑΝΘΗ

Γερμανοί πατριώτες, ποτέ ένας λαός δε διαψεύστηκε πιο οικτρά, ποτέ ένα έθνος δεν εξαπατήθηκε πιο οικτρά, πιο άδικα, απ'ό,τι ο γερμανικός λαός. Ο νόμος προστασίας των ενοικιαστών είναι ένα κουρελόχαρτο. Οι μεσαίοι επαγγελματίες πετιούνται στο δρόμο και καταστρέφονται, οι δικαστικοί κλητήρες αποκομίζουν πλούσια σοδειά. Απαιτούμε κρατική δανειοδότηση έως 15000 μάρκα στις μικρές επιχειρήσεις, άμεση απαγόρευση όλων των κατασχέσεων σε μικροεπιχειρηματίες.

Εταιρείες συστημάτων ασφαλείας, προστατεύουν τα πάντα, πάνε παντού, μπαίνουν παντού, βλέπουν πίσω από τοίχους, τοποθετούν συστήματα συναγερμού. Υπηρεσία Αστυνομεύσεως και Ασφαλείας Μείζονος Βερολίνου και Προαστίων, Άμεσος Δράσις Ντόιτσανταντα. Πρακτορείον Ασφαλείας της Ενώσεως Ιδιοκτητών ακινήτων προς ενοικίασιν Βερολίνου. Μεικτή επιχείρησις. Γενική ασφάλεια Δυτικού τομέως. Εταιρεία ασφαλείας. Εταιρεία Σέρλοκ. Κόναν Ντούλ. Άπαντα του Σέρλοκ Χολμς. Ασφαλήτης παιδαγωγός. Σκιάχτρο παιδαγωγός.

Ο Φραντς βαλτώνει. Κλωθογυρίζει στην τρύπα του, και πίνει μονάχα και μεθά, και μεθά. Έδωσες την ψυχή σου όλη στη φύση;

ΡΕΒΙ

Όχι δεν την έδωσα στη φύση την ψυχή μου. Βέβαια εκεί απέναντι στις γιγάντιες Άλπεις ή στην αμμουδιά δίπλα στην ανταριασμένη θάλασσα ήταν σαν να'θελε το ίδιο το αρχέγονο πνεύμα να με παρασύρει βίαια μαζί του. Η ψυχή μου συγκλονίστηκε, δεν την έχασα όμως, μήτε εκεί που έχει το λημέρι του ο αετός, μήτε εκεί στα βάθη που σκάβει ο μεταλλωρύχος γυρεύοντας τις κρυμμένες φλέβες του ορυκτού

ΑΝΘΗ

Που λοιπόν;

Έδωσες την ψυχή σου όλη στον αθλητισμό; Στο βουερό ποτάμι του κινήματος της νεολαίας; Στην αντάρα του πολιτικού αγώνα;

ΡΕΒΙ

Όχι δεν την έδωσα εκεί.

ΑΝΘΗ

Δεν τη έδωσες λοιπόν πουθενά;

Ανήκεις μήπως σ'εκείνους, που δε δίνουν την ψυχή τους πουθενά, αλλά την κρατούν για τον εαυτό τους, τη διατηρούν καθαρή κι αμόλυντη, σάμπως ταριχευμένη;

Η άσφαλτος δε μυρίζει το χειμώνα

ΜΑΓΚΑ

Κι έχουν όλοι την ίδια ανάσα, κι ο άνθρωπος δεν έχει τίποτε παραπάνω απ'το ζώο.

Πέφτει σε βαθιά αναισθησία, μπήκαμε στο χώρο της μεταφυσικής, της θεολογίας, δε θα βαδίζεις πλέον, τέκνον μου, επί της γης, θα περιφερόμεθα τώρα εις τα σύννεφα.

Είμαστε στο τέλος της φυσιολογίας και της θεολογίας, αρχίζει η φυσική.

Φυσάει ο αέρας στους δρόμους των ζώων, βρέχει.

Ο τεράστιος ταύρος έχει ένα πλατύ μέτωπο. Τον οδηγούν με ραβδιά και σπρωξιές μπρος στο μακελάρη. Του δίνει ένα ελαφρό χτύπημα στο πίσω πόδι με το το πλατύ τσεκούρι, για να μην τους παιδέψει. Τον αρπάζει τώρα ένας από κάτω απ'το λαιμό. Δεν αντιστέκεται το ζώο, παραδίνεται, παραδίνεται με παράξενη ευκολία, σαν να συμφωνεί, σα να το κάνει τώρα με τη θέλησή του, αφού τα είδε όλα και ξέρει: αυτή είναι η μοίρα του, και δεν περνάει πια τίποτε απ'το χέρι του. Παίρνει ίσως την κίνηση του διώχτη του για χάδι, γιατί αυτός φαίνεται τόσο καλοσυνάτος. Ακολουθεί τα χέρια του που το τραβούν, γέρνει το κεφάλι στο πλάι, ανασηκώνει τη μουσούδα. Πίσω του είναι ο μακελάρης με τη βαριά σηκωμένη ψηλά. Μη γυρίσεις να κοιτάξεις πίσω.

Συζήτηση με τον Ιώβ, εξαρτάται από σένα, Ιώβ, εσύ δε θέλεις

Αφού ο Ιώβ έχασε τα πάντα, όλα όσα μπορούν να χάσουν οι άνθρωποι, ούτε περισσότερα ούτε λιγότερα, κειτόταν στο λαχανόκηπο.

Ιώβ, κάθεται στο λαχανόκηπο, πλάι στο σπιτάκι του σκύλου, τόσο μακριά όσο ακριβώς χρειάζεται για να μη μπορεί το σκυλί να σε δαγκώσει. Ακούς πως τρίζει τα δόντια του. Ιώβ, τούτο είναι το παλάτι και τούτα τα περιβόλια και τα χωράφια ,που κάποτε σου ανήκαν. Ιώβ, τα'χασες όλα τώρα. Σ'αφήνουν να σέρνεσαι το βράδυ μες στο αχούρι. Τα σκουλήκια που βγαίνουν μετά τη βροχή, είναι τα μόνα πλάσματα που δε σε φοβούνται. Τι σε βασανίζει περισσότερο, Ιώβ; Που έχασες τους γιούς και τις θυγατέρες σου, που δεν κατέχεις τίποτα, που τη νύχτα κρυώνεις, ο πληγισμένος σου φάρυγγας κι η μύτη; Τι Ιώβ;

ΡΕΒΙ/ ΑΝΘΗ

Ποιος ρωτάει;

ΜΑΓΚΑ

Είμαι μόνο φωνή

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Η φωνή βγαίνει απ'το λαρύγγι

ΜΑΓΚΑ

Θέλεις να πεις είμαι ένας άνθρωπος

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Ναι, και γι'αυτό δε θέλω να σ'αντικρίσω. Φύγε

ΜΑΓΚΑ

Είμαι μονάχα μια φωνή, Ιώβ, άνοιξε τα μάτια σου, όσο πιο διάπλατα μπορείς, δε θα με δεις

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Αχ παραληρώ. Το κεφάλι, το μυαλό μου, θα με τρελάνουν, μου παίρνουν τώρα ακόμη και τις σκέψεις μου.

ΜΑΓΚΑ

Κι αν το κάνουν τι πειράζει;

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Μα δε θέλω.

ΜΑΓΚΑ

Παρόλο που υποφέρεις τόσο με τις σκέψεις σου, δε θέλεις να τις χάσεις;

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Μη ρωτάς, φύγε.

ΜΑΓΚΑ

Θέλω μονάχα να μάθω τι σε βασανίζει περισσότερο. Είναι για τους γιούς σου που θρηνείς;
Για τις κόρες σου;

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Η φωνή. Εσύ φωνή ποιανού είσαι και γιατί κρύβεσαι;

ΜΑΓΚΑ

Δεν ξέρω γιατί θρηνείς

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Δεν έχω....κουράγιο. Αυτό είναι.

ΜΑΓΚΑ

Αυτό θα'θελες να'χεις.

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Που κουράγιο πια να ελπίζω, καμιά επιθυμία. Που δόντια να δαγκώσω.Είμαι αδύναμος.
Ντρέπομαι.

ΜΑΓΚΑ

Εσύ το'πες

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Και είναι αλήθεια

Γιάτρεψέ με! Αν το μπορείς. Ό,τι και να είσαι , σατανάς ή Θεός ή άγγελος ή άνθρωπος,
γιάνε με

ΜΑΓΚΑ

Θα δεχόσουν τη γιατρεία από οποιονδήποτε;

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Γιάνε με

ΜΑΓΚΑ

Αν είμαι όμως Σατανάς ή το πνεύμα του κακού;

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Γιάνε με

ΜΑΓΚΑ

Είμαι ο σατανάς

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Γιάνε με. Κανένας δε θέλει να με βοηθήσει, ούτε Θεός, ούτε σατανάς, κανένας άγγελος,
κανένας άνθρωπος.

ΜΑΓΚΑ

Ο ήλιος ανατέλλει και δύει, έρχονται μέρες φωτεινές, τα παιδικά καροτσάκια κυλούν στο
δρόμο, είναι Φλεβάρης του 1928.

Κληρονομήσαμε ρήσεις από παππούδες, γονείς και συγγενείς που σημαίνουν όλες το ίδιο:
απ'το τίποτε δε βγαίνει τίποτε, ποτέ.

**Επιστροφή στην Αλεξάντερπλατς, διαολόκρυο. Του χρόνου, το 1929, θα κάνει
ακόμα πιο πολύ κρύο.**

ΒΙΒΛΙΟ 5

ΡΕΒΙ

Αέρας στην Αλεξ, ξυρίζει κυριολεκτικά. Αέρας που περνά πάνω απ'τα σπίτια και πάνω απ'τους λάκκους των εργοταξίων. Σού'ρχεται να κρυφτεί στη μπυραρία, ποιος όμως το μπορεί, αέρας και μες στις τσέπες, καταλαβαίνεις πως κάτι τρέχει, κανείς δε χάνει τον καιρό του. Πρέπει να δουλεύουμε σα σκλάβοι, στρογγυλοκάθονται από πάνω μας οι κηφήνες, κοιμούνται κάτω απ'τα πουπουλένια τους στρώματα και μας πίνουν το αίμα. Μπροστά μας ένας σωρός σκουπίδια. Χους ει και εις χουν απελεύσει, όρθωσαν λαμπρό οικοδόμημα, όμως ούτε μπαίνει, ούτε βγαίνει κανείς. Έτσι αφανίστηκαν η Ρώμη, η Βαβυλώνα, η Νινευή, ο Αννίβας, ο Καίσαρας, ρήμαξαν όλα, ω σκεφθείτε το! Καταστρέφονται τώρα άλλη μια φορά τούτες οι πόλεις, οι πόλεις αυτές εκπλήρωσαν τον προορισμό τους, καιρός να χτιστούν νέες. Δε θρηνείς, πιστεύω, για το παλιό σου παντελόνι, σαν λιώσει και χαλάσει αγοράζεις καινούριο.

Η αστυνομία ελέγχει παντοδύναμη, την περιοχή. Πολλαπλά δείγματά της στην πλατεία. Ο Φραντς Μπίμπερκοφ κρέμασε πάλι την τσάντα στον ώμο και πουλάει εφημερίδες. Στη Βουλή συναγερμός, αιτία η κρίση. Φήμες για εκλογές το Μάρτιο, πιθανότατα Απρίλιο.

Το σωματεμπόριο ανθεί.

Ο Φραντς σκέφτεται το σωματεμπόριο και ξάφνου δε θέλει πια, θέλει κάτι άλλο.

PEBI

Παντρεύεται, που λέτε ο τύπος μια γυναίκα στην Αμερική δίχως να το καλοσκεφτεί. Και του βγαίνει νέγρα. Τι, λέει ετούτος, ώστε είσαι νέγρα, ε; Μπαμ, κι έξω με τις κλοτσιές. Αναγκάζεται η γυναίκα να ξεντυθεί μπροστά στο δικαστήριο. Με το βρακί παρακαλώ. Δε θέλει βέβαια στην αρχή, όμως της λένε να τ'αφήσει αυτά κατά μέρος. Άσπρο, κατάσπρο το δέρμα της. Ήταν βλεπεις μιγάδα. Μα αφού είναι νέγρα, έλεγε ο άντρας. Και γιατί, επειδή τα νύχια της είχαν αντί για άσπρο χρώμα καφετί. Μιγάδα βλέπεις.

ΑΝΘΗ

Ε, και τι ήθελε του λόγου της, διαζύγιο;

PEBI

Όχι αποζημίωση. Καταγόταν από νέγρους, απ'το δέκατο έβδομο ίσως αιώνα.

Αποζημίωση.

ΑΝΘΗ

Άστες να πάνε στο διάολο. Εσύ, της το υπέγραψες λοιπόν το πασαπόρτι Ράινχολντ;

PEBI

Εύκολο είναι;. Δεν καταλαβαίνουν τα θηλυκά, σου το υπογράφω. Το'πα εκατό φορές. Λέει πως δεν καταλαβαίνει τίποτα, θα μου'στριψε. Κι έτσι πρέπει να την κρατήσω μέχρι να κρεπάρω. Πάρ'την από πάνω μου.

ΑΝΘΗ

Και τι να την κάνω εγώ;

PEBI

Έσύ μπορείς να τη διώξεις.

ΑΝΘΗ

Άντε θα στο κάνω το χατίρι, έχε μου εμπιστοσύνη, Ράινχολντ, όμως εσένα όλο και θα σε ξανατυλίσουν.

PEBI

Ρίξ'της πρώτα μια ματιά, κι ύστερα μου λές.

(την ανταλλάσσει μ'ένα ζευγάρι αρβύλες)

PEBI

Θα'θελες να σου κάνω πάσα ένα κορίτσι; Έχω βρει άλλη

ΑΝΘΗ

Ναι, γιατί όχι. Ήθελα να σταματήσω λίγο τη δουλειά, θα μπορούσε να δουλεύει αυτή για πάρτη μου.

(Αυτό μάλλον θα γίνει εικόνα)

Ένας νεαρός χοντρός κύριος με γυαλιά από ταρταρούγα κάθεται σε μια καρέκλα και τρώει

μεσημεριανό, ένα αχνιστό πιάτο με ρολό, σάλτσα και πατάτες που τα καταβροχθίζει το ένα πίσω από το άλλο. Τα μάτια του κινούνται πέρα δώθε στο πιάτο, παρόλο που κανείς δεν πρόκειται να του πάρει τίποτε, κανείς δεν κάθεται κοντά του, είναι μόνος στο τραπέζι του, τον τρώει όμως η έννοια, κόβει, λιώνει την τροφή του και τη χώνει στο στόμα σβέλτα, μια, μια, μια, μια, κι ενώ δουλεύει, μια μέσα, μια έξω, μια μέσα, μια έξω, ενώ κόβει, λειώνει και χάφτει, οσφραίνεται, γεύεται και καταπίνει, τα μάτια του παρατηρούν, τα μάτια του εξετάζουν το όλο και το πιο μικρό υπόλοιπο στο πιάτο, το φρουρούν σαν δυο άγρια σκυλιά και λογαριάζουν την ποσότητά του. Άλλη μια μέσα, μια έξω. Τελεία. Τώρα τέλειωσε. Δεν άφησε τίποτε. Τώρα μπορεί να πληρώσει.

ΑΝΘΗ

Δε μου λέτε κύριε γείτονα, πως τα βγάζετε πέρα;

ΡΕΒΙ

Εφημεριδοπώλης είμαι, ελεύθερος επαγγελματίας.

ΑΝΘΗ

Ώστε έτσι, και βγαίνει τίποτε;

ΡΕΒΙ

Ε, κάτι γίνεται. Εσείς;

ΑΝΘΗ

Βγήκα στη σύνταξη πριν τρία χρόνια, μέχρι τότε δούλευα στο ταχυδρομείο, και τώρα γυρίζω συνέχεια. Διαβάζω στην εφημερίδα κι ύστερα πηγαίνω και ρίχνω μια ματιά σ'αυτά που πουλάνε.. Έπιπλα, πιάνια με ουρά, παλιά περσικά χαλιά, πιανόλες, συλλογές γραμματοσήμων, νομίσματα, ρούχα πεθαμένων.

ΡΕΒΙ

Πεθαίνουν πολλοί;

ΑΝΘΗ

Ου, ένα σωρό. Τα βλέπω κι όλο και κάτι αγοράζω

ΡΕΒΙ

Κι ύστερα τα ξαναπουλάτε;

ΑΝΘΗ

Ύστερα παραιτούμαι μετά λύπης μου λόγω δυσμενών περιστάσεων της συναφθείσης συμφωνίας

ΡΕΒΙ

Και γιατί όλα αυτά;

ΑΝΘΗ

Αγοράζω και δεν έχω ύστερα να πληρώσω. Αγοράζω, και κλείνω συμφωνίες και χαίρομαι και χαίρονται κι αυτοί που πήγε τόσο καλά η δουλειά, και σκέφτομαι εγώ τύχη που την έχω, υπάρχουν τόσο ωραία πράγματα, υπέροχες συλλογές νομισμάτων, δεν περιγράφονται, υπάρχει πολύς κόσμος που μένει ξαφνικά απένταρος, κι ανεβαίνω τότε εγώ, ρίχνω μια ματιά, κι αυτοί διηγούνται τι έπαθαν, τι συμφορά τους βρήκε και αχ να τους έπεφτε λίγο παραδάκι στο χέρι. Οι άνθρωποι έχουν μεγάλη ανάγκη. Κι ύστερα κατεβαίνω, πόσο θα'θελα να τ'αγόραζα όλα, κάτω όμως με πιάνει η στεναχώρια: δεν υπάρχει φράγκο, φράγκο.

BIBΛΙΟ 6

Νταντωνάκη

ΜΑΓΚΑ

Ο κόσμος είναι από σίδερο, δεν μπορείς να κάνεις τίποτε, έρχεται κατά πάνω σου σαν οδοστρωτήρας.

Χαιρόμαστε σαν ανατέλλει ο ήλιος κι έρχεται τ'όμορφο φως. Μπήκε καινούρια μέρα.

Κύλησε ο κόσμος ένα βήμα πιο πέρα. Ανάτειλε λοιπόν ήλιε δε μας τρομάζεις. Ανάτειλε λοιπόν, ζεστέ ήλιε, λαμπρό φως, ανάτειλε. Δεν είσαι μεγάλος, δεν είσαι μικρός, είσαι χαρά.

Δεν υπάρχει λόγος ν'απελπιζόμαστε. Στη συνέχεια αυτής της ιστορίας, κι ώσπου να φτάσουμε στο σκληρό, φριχτό, πικρό της τέλος, θα χρησιμοποιήσω αρκετές φορές ακόμα ετούτα τα λόγια: δεν υπάρχει λόγος ν'απελπιζόμαστε.

Ο Φραντς Μπίμπερκοπφ έφυγε ανύποπτος απ'το σπίτι, συμμετείχε παρά τη θέλησή του σε μια διάρρηξη και τον πέταξαν στις ρόδες ενός αυτοκινήτου. Παρασύρθηκε και παρανόμησε αυτός που έκανε κυριολεκτικά ό,τι μπορούσε για να βαδίζει πάντα σύμφωνα με τους νόμους και μ'αυτό που επιτρέπεται. Σε πιάνει απελπισία, γιατί τι νόημα υπάρχει σ'αυτή τη θρασύτατη, αηδιαστική, κι ελεεινή πράξη, ποια ψεύτικη ερμηνεία μπορεί να της δοθεί ώστε να μετατραπεί σε πεπρωμένο του Φραντς Μπίμπερκοπφ;

Επιμένω, δεν υπάρχει λόγος να μας πιάνει απελπισία. Εγώ γνωρίζω αρκετά. Πρόκειται για μια αργή διαδικασία αποκάλυψης, θα τη ζήσουμε όπως τη ζει ο Φραντς κι ύστερα θα είναι όλα πιο σαφή.

Μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη, τρεις και η καλή του μέρα

Κυριακή βράδυ. Δευτέρα 9 Απριλίου

Το χέρι του Φραντς κόπηκε και δεν ξαναφυτρώνει. Τον πέταξαν απ'το αμάξι.

Ο αέρας μυρίζει σκεπτικισμό, ο αέρας μυρίζει αντικειμενικότητα, ο αέρας μυρίζει, ο αέρας. Ο αέρας μυρίζει ηλιθιότητα, ο αέρας μυρίζει ναρκωτικό, ο αέρας μυρίζει, ο αέρας βρωμάει, ο αέρας αδύνατο πια να καθαρίσει.

Η ζωή σε κάτι ωφέλησε τον Φραντς. Τώρα οσμίζεται σαν λαγωνικό. Τον αέρα, τους δρόμους, αναρωτιέται αν του ανήκουν ακόμα, αν θα τον δεχτούν ξανά. **Τρίτη κατάκτηση του Βερολίνου.**

Έτσι μπήκε για τρίτη φορά ο Φραντς Μπίμπερκοπφ στο Βερολίνο. Την πρώτη φορά παραλίγο να κατρακυλήσουν οι σκεπές. Τη δεύτερη φορά που τον ξεγέλασε ο Λύντερς, το ξεπέρασε μεθώντας. Τώρα την τρίτη φορά, έχει ένα χέρι λιγότερο, αλλά μπαίνει με θάρρος στην πόλη. **Ο Φραντς δεν είναι νοκ άουτ, δεν μπορούν να τον βγάλουν νοκ άουτ**

Ξύπνα πνεύμα αδύναμο, σύνελθε.

Πρόνοια λέει, κι επιδόματα. Δεν τα θέλω αυτά, δεν πάνε σε ελεύθερους ανθρώπους.

Όταν αντιληφθείτε την πρώτη τρύπα στο μανίκι, ξέρετε πως ήρθε πια η ώρα να αγοράσετε καινούργιο κοστούμι. Λίγο ακόμα και θα τον πλακώσουν οι στέγες και αυτός, λέει, πρέπει να'ναι τίμιος. Πολύ αστείο. Πολύ αστείο. Να πέφτει το παραδάκι, να τα κονομάς, παράδες χρειάζεται ο άνθρωπος. Θα δείτε τώρα τον Φραντς κλεπταποδόχο, κακοποιό, ό άλλος άνθρωπος έχει κι άλλο επάγγελμα, και σύντομα θα γίνει ακόμα χειρότερος. **Τα ρούχα σε κάνουν άλλον άνθρωπο κι ένας άλλος άνθρωπος αποκτά κι άλλα μάτια. Ένας άλλος άνθρωπος αποκτά επίσης άλλα μυαλά**

Ένας άλλος άνθρωπος χρειάζεται άλλο επάγγελμα ή και κανένα.

Τι φοράει τώρα; Ένα άψογο καλοκαιρινό κοστούμι, έτοιμο, που έκανε 20 ολόκληρα μάρκα. Για ιδιαίτερες περιπτώσεις ένας Σιδηρούς Σταυρός αριστερα, νομιμοποίηση της αναπηρίας του, χαίρει της υπολήψεως των περαστικών και του μίσους των προλετάριων. Μοιάζει με καλοζωισμένο ευυπόληπτο ταβερνιάρη ή χασάπη, παντελόνι με τσάκιση, γάντια, σκληρό στρογγυλό καπέλο. Είναι εφοδιασμένος με πλαστά χαρτιά στο όνομα κάποιου Φραντς Ρέκερ. **Εμφανίζεται κι ένα κορίτσι κι ο Φραντς Μπίμπερκοπφ είναι κομπλέ.**

Συνωμοσία κυριών, το λόγο έχουν οι αγαπητές μας κυρίες, αγέραστη η καρδιά της Ευρώπης.

PEBI

Για περπάτησε λιγάκι.

ΑΝΘΗ

Γιατί;

PEBI

Έλα, μια βόλτα μέχρι τον τοίχο (**φωνές, παραινέσεις**)

ΑΝΘΗ

Όχι

ΡΕΒΙ

Άντε!

Η Ανθή σηκώνεται, περπατάει κουνάει τα καπούλια της

ΡΕΒΙ

Κούνα τον, μαυροτσούκαλο! Συνέχισε! (γέλια)

Η Ανθή του βγάζει τη γλώσσα

Ξαναέλα εδώ τώρα. Λοιπόν, τι έκανε αυτή;

ΜΑΓΚΑ

Σου έβγαλε τη γλώσσα της!

ΡΕΒΙ

Τι άλλο;

ΜΑΓΚΑ

Περπάτησε

ΡΕΒΙ

Περπάτησε, ωραία

ΑΝΘΗ

Όχι, χόρεψα

ΜΑΓΚΑ

Σιγά μην ήταν χορός. Από πότε λέγεται χορός να τουρλώνεις τα πισινά σου;

ΑΝΘΗ

Όταν τα τουρλώνεις εσύ, σίγουρα όχι.

ΡΕΒΙ

Λοιπόν. Εγώ νομίζω πως βάδισε. Περπάτησε, χόρεψε, βάδισε, διαλέγεις και παίρνεις. Τι έκανε πραγματικά το είδες με τα μάτια σου. Αυτό που είδες, αυτό έκανε

Τραγούδι 5 “Της αγάπης”

ΑΝΘΗ

Την καρδιά μου κλέψαν στη Χαϊδελβέργη

μια νύχτα του καλοκαιριού

που ο έρωτάς μου είχε θεριέψει

και γελούσαν τα χείλη της σαν ανθός του Μαγιού

Κι όταν αντίο είπαμε στην πύλη

με το φιλί μας το στερνό κατάλαβα καλά

πως την καρδιά μου κλέψαν στη Χαϊδελβέργη

πως η καρδιά μου πάντα για κείνη θα χτυπά.

ΑΝΘΗ (κρατάει λουλούδια)

Το κορίτσι που χτύπησε το επόμενο ακριβώς μεσημέρι την πόρτα του (**δείχνει τον εαυτό της**) τον γοήτευσε τον Φραντς απ'την πρώτη ματιά. Εμίλιε Παρζούνκε είναι το πραγματικό μου όνομα, πολύ θα'θελα όμως να με φωνάζουν Σόνια, επειδή τα μήλα του προσώπου μου προεξέχουν όπως των Ρώσων. Μόνο μια μέρα με φώναξε Σόνια- δεν μπορεί να υποφέρει τα ξένα ονόματα. Έτσι με βαφτίζει Μίτσε.

Δεν το θέλησε εκείνος να γίνει νταβατζής. Εγώ έκανα στον Φραντς μια ωραία εκπληξη. Δεν είναι τίποτα, θα περάσει.

ΜΑΓΚΑ

Αμυντικός πόλεμος εναντίον της αστικής κοινωνίας

Ζούμε σαν τα ζώα. Μόνο ο γερμανός εργάτης μένει πάντα ένα ζώο και μισό, τόση βλακεία δε θα βρεις πουθενά αλλού. Οι γερμανοί εργάτες παίρνουν το ψηφοδέλτιο στο χέρι, πάνε στο εκλογικό κέντρο, το ρίχνουν στην κάλπη και νομίζουν ότι κάτι έκαναν. Λένε: θέλουμε ν'ακουστεί η φωνή μας στη Βουλή. Δε φτιάχνουν καλύτερα, λέω εγώ, μια χορωδία; Σύντροφοι και συντρόφισσες, εμείς δε θ'αγγίξουμε ψηφοδέλτιο, εμείς δε θα ψηφίσουμε.

Τέτοιες Κυριακές είναι πολύ πιο υγιεινή μια βόλτα στην εξοχή. Και γιατί; Γιατί ο ψηφοφόρος υποχρεώνεται να σεβαστεί τη νομιμότητα. Η νομιμότητα όμως δεν είναι παρά η ωμή βία, ο βούρδουλας αυτών που έχουν το πάνω χέρι. Εμείς είμαστε καλοί μόνο σαν βαστάζοι.

Το Σύνταγμα καθορίζει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες του πολίτη. Μάλιστα. Την ελευθερία που χρειαζόμαστε, όμως, δε μας τη δίνει κανένας, πρέπει να την πάρουμε μόνοι μας. Δεν προλαβαίνεις να διεκδικήσεις κάτι κι ο μπάτσος είναι έτοιμος να σου σπάσει το κεφάλι. Σε λίγο δε θα υπάρχει καν δυνατότητα απεργίας, εδώ είμαι κι εδώ είστε.

Σύντροφοι και συντρόφισσες, θα γίνουν εκλογές και θα ξαναγίνουν και θα μας ξαναπούν, αυτή τη φορά θα καλυτερέψουν τα πράγματα, σίγουρα, μόνο βάλτε τα δυνατά σας, μη βιάζεσαι και θα δεις. Κι εμείς το καταπίνουμε το παραμύθι κάθε φορά κι η κατάσταση δεν αλλάζει, μένει πάντα η ίδια. Ο κοινοβουλευτισμός παρατείνει τη μιζέρια της εργατιάς.

Πρέπει ν'αντισταθούμε στην πλύση εγκεφάλου. Όχι στον κοινοβουλευτισμό. Είμαστε αμετανόητοι εχθροί του Κράτους.

Το ισχύον κοινωνικό σύστημα στηρίζεται στην οικονομική, πολιτική και κοινωνική υποδούλωση του εργαζόμενου λαού. Έκφρασή του το υφιστάμενο καθεστώς ιδιοκτησίας, δηλαδή η συγκέντρωση πλούτου, και το κράτος, που έχει το μονοπώλιο της εξουσίας. Η σημερινή παραγωγή δεν αποβλέπει στην ικανοποίηση των φυσικών ανθρώπινων αναγκών, αλλά στο κέρδος. Κάθε πρόοδος της τεχνικής, αυξάνει απεριόριστα τον πλούτο της τάξης των ιδιοκτητών, σε αντίθεση με τη μιζέρια των πλατιών στρωμάτων. Σκοπός του κράτους είναι η προστασία των προνομίων της τάξης των ιδιοκτητών και ο περιορισμός των δικαιωμάτων των πολλών, με κάθε μέσο, νόμιμο ή μη.

Αιγύπτιοι σκλάβοι χρειάστηκαν δεκάδες χρόνια για να χτίσουν χωρίς τη βοήθεια μηχανών ένα βασιλικό τάφο. Ευρωπαίοι εργάτες μόχθησαν δεκαετίες ολόκληρες χρησιμοποιώντας μηχανές για να δημιουργηθούν περιουσίες άλλων. Πρόοδος; Ίσως. Αλλά για ποιον;

ΜΑΓΚΑ

Τι δουλειά κάνεις;

ΡΕΒΙ

Γυρίζω από δω κι από κει, όλο κάτι κάνω, αλλά δε δουλεύω, δουλεύουν άλλοι για πάρτη μου.

ΜΑΓΚΑ

Άρα είσαι επιχειρηματίας, αφού έχεις υπαλλήλους.

ΡΕΒΙ

Δε θέλω ν'ακούσω κουβέντα για καθώς πρέπει δουλειές. Κατάλαβες;

ΜΑΓΚΑ

Όχι ακόμα δεν κατάλαβα τι δουλειά κάνεις. Αν δεν είναι κανονική δουλειά, τότε είναι βρώμικη.

ΡΕΒΙ

(*χτυπά το χέρι του*). Έτσι είναι ακριβώς, βρώμικη δουλειά. Η δική σου η τίμια δουλειά είναι σκλαβιά, το'πες και μόνος σου

ΜΑΓΚΑ

(*κοιτάει τα δάχτυλά του*)

ΡΕΒΙ

Δε μίλησες εσύ ο ίδιος για την καταραμένη σκλαβιά του μεροκαμάτου και πως είμαστε εμείς απόκληροι και δεν έχουμε καμιά ελευθερία;

ΜΑΓΚΑ

Ναι, δεν άκουσες όμως και τα υπόλοιπα. Εγώ είπα ν'αρνηθούμε να δουλέψουμε. Αλλά για να το κάνεις αυτό πρέπει να δουλεύεις.

ΡΕΒΙ

Μα αυτό κάνω κι εγώ, αρνούμαι.

ΜΑΓΚΑ

Ναι, αλλά ποιο το όφελος για μας; Θα μπορούσες να το ρίξεις και στον ύπνο. Εγώ μίλησα

για απεργία, για μαζική, για γενική απεργία.

ΡΕΒΙ

Κι αυτό το λες εσύ άμεση δράση; Κολλάς αφίσες, βγάζεις λόγους. Ανάμεσα σ'όλα αυτά δουλεύεις και κάνεις τους καπιταλιστές ακόμα πιο δυνατούς. Είσαι ένα ζώο και μισό. Φτιάχνεις με τα χέρια σου τις οβίδες που θα σε τινάξουν αργότερα στον αέρα.

ΜΑΓΚΑ

Εγώ όμως θα σε ξαναρωτήσω: εσύ τι δουλειά κάνεις;

ΡΕΒΙ

Κι εγώ θα σου το ξαναπώ: τίποτε. Σκατά. Στ'αρχίδια μου όλα. Ο καθένας για την πάρτη του.

ΜΑΓΚΑ

Θα μου πεις τελικά τι είσαι, συνάδελφε;

ΡΕΒΙ

Εγώ; Νταβατζής. Δε μου φαίνεται;

ΜΑΓΚΑ

Είστε τ'αποβράσματα της καπιταλιστικής κοπριάς. Δρόμο από δω. Λούμπεν!

ΡΕΒΙ

Καλημέρα κύριε Άμεση Δράση! Άμεση φλυαρία! Ταΐστε τους καλά τους καπιταλιστές. Έναρξη στις εφτά το πρωί στο ανθρώπινο αλεστήρι, μερικές πενταροδεκάρες στο φάκελο για τη γυναικούλα.

Τέρμα με την πολιτική, όμως το αιώνιο καθισιό είναι πολύ επικίνδυνο.

Να τον βράσω εγώ το μαρξισμό. Μου δίνουν εμένα δάνειο, πόσα λεφτά, για πόσον καιρό και με τι τόκο; Αυτό μ'ενδιαφέρει μόνο. Όλα όσα χρειάζομαι κάθε μέρα είναι μετρημένα στα δάχτυλα του ενός χεριού. Όταν σου σαπίζουν στο ξύλο την καμπούρα, μπαίνεις στο νόημα. Ή όταν σήμερα είσαι στη παράγκα σου και αύριο σε πετάνε έξω, ή όταν δεν υπάρχουνε λέει παραγγελίες και τα παπούτσια στο χέρι τα δίνουνε μόνο σε σένα- ο προϊστάμενος μένει. **Εμπρός μαρς, ήχος τυμπάνων και ταγμάτων μάχης. Η γροθιά πάνω στο τραπέζι.**

ΑΝΘΗ

Μόνο απ'το μεθύσι πρέπει να τον συγκρατώ., είναι το αδύνατο σημείο του Φραντς. Την ανάγκη του πιοτού την έχει από γεννησημιού του, έρχεται από μέσα του βαθιά. Έτσι δε σκέφτεσαι πολύ, λέει. Πίνει γιατί έχει καιρό. Όταν κάθεσαι όλη μέρα τι να κάνεις; Θα δείτε τώρα τον Φραντς, όχι να χορεύει μόνος, να τρώει και να χαίρεται τη ζωή του, αλλά να χορεύει, να χορεύει άγρια παρέα με κάτι άλλο που πρέπει να δείξει τη δύναμή του και ποιος είναι πιο δυνατός: ο Φραντς ή εκείνο το άλλο. Ποιος ξέρει τι έχει καθένας μες στο κεφάλι του, ίσως ο Φραντς να θέλει να πάρει απ'τον Ράινχολντ πίσω το χέρι του.

Τραγούδι 6 “Παιχνιδιάρικο”

Πες μου ουί γλυκιά μου στα φραντσέζικα

Πες μου ναι, ναι και στα κινέζικα

Όπως γουστάρεις μόνο να το πεις

Η αγάπη βλέπεις είναι διεθνής

Πες το μου με το στόμα ή με τη μύτη

Πες το μου σιγανά ή εκστατικά

Πες μου γιες, πες μου για ή ουί

κι ό,τι θα θελήσεις θα'χεις στη στιγμή

ΒΙΒΛΙΟ 7

ΜΑΓΚΑ

Και είπα μακάριοι οι νεκροί, μακάριοι όσοι πέθαναν.

Και γύρισα το κεφάλι κι αντίκρισα κάθε λογής αδικία κάτω απ'τον ήλιο

Και τι βλέπω; Δάκρυα εκείνων που αδικήθηκαν και δεν είχαν κανέναν να τους παρηγορήσει.

Γράφω κρυφά στο ημερολόγιό μου, είμαι 26 χρονών, άνεργη. 10 Ιουλίου:

Αισθάνομαι από χτες το απόγευμα καλύτερα. Οι καλές όμως μέρες όσο περνάει ο καιρός λιγοστεύουν. Δεν μπορώ να πω σε κανέναν ό,τι πραγματικά σκέφτομαι. Πήρα λοιπόν την απόφαση να τα γράφω. Όταν έχω τις μέρες μου δεν είμαι ικανή για τίποτα., τα πιο ασήμαντα πράγματα με δυσκολεύουν φοβερά. Ό,τι βλέπω γεννάει μέσα μου καινούργιες σκέψεις που δεν μπορώ να διώξω. Είμαι πολύ ταραγμένη και πρέπει να πιέσω τον εαυτό μου για να κάνω οτιδήποτε. Η ανησυχία που νιώθω μέσα μου με κάνει να γυρνάω εδώ κι εκεί, αλλά δεν καταφέρνω να κάνω τίποτε. Για παράδειγμα: νωρίς το πρωί όταν ξυπνάω, δε θέλω να σηκωθώ. Προσπαθώ όμως, δίνω κουράγιο στον ίδιο μου τον εαυτό. Αλλά και μόνο το ντύσιμο με κουράζει και κρατάει ώρα πολλή, γιατί πάλι με τυραννούν ένα σωρό σκέψεις. Με βασανίζει η ιδέα μπας και κάνω κάτι στραβό και προξενήσω ζημιά. Συμβαίνει συχνά όταν βάζω κάρβουνα στη σόμπα και πετάγονται σπίθες, να τρομάζω πολύ και τότε ψάχνω γύρω μου καλά μην πήρε τίποτα φωτιά και κάνω καμιά καταστροφή και προκαλέσω από απροσεξία πυρκαγιά. Κι έτσι περνάει όλη η μέρα. Κάθε δουλειά μου φαίνεται βουνό, κι όταν παρολ'αυτά αποφασίζω να την κάνω, κρατάει, παρά την προσπάθειά μου να τελειώσω γρήγορα, πάρα πολλή ώρα. Φεύγει η μέρα και δεν έχω κάνει τίποτε, γιατί, ενώ δουλεύω το μυαλό μου ταξιθεύει. Κι όταν παρά τις προσπάθειες δεν τα βγάζω τελικά πέρα στη ζωή, απελπίζομαι και κλαίω πολύ. Οι γονείς μου όλα αυτά τα θεωρούν καμώματα. 24 χρονών αποπειράθηκα να δώσω τέλος στη ζωή μου, αλλά με έσωσαν. Εκείνη την εποχή δεν είχα ακόμα καμία σεξουαλική επαφή και στήριζα όλες μου τις ελπίδες σ'αυτό, δυστυχώς μάταια, δυστυχώς. Από τότε είχα σχέσεις, αλλά όχι συχνά. Τον τελευταίο καιρό μάλιστα τις απεχθάνομαι γιατί νιώθω πολύ αδύναμη και σωματικά. 14 Αυγούστου. Εδώ και μια βδομάδα αισθάνομαι πάλι πολύ άσχημα. Δεν ξέρω τι θ'απογίνω αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση. Νομίζω πως αν δεν είχα κανέναν στον κόσμο θ'άνοιγα το γκάζι. Αλλά έτσι όπως έχουν τα πράγματα δεν μπορώ να το κάνω αυτό στη μητέρα μου. Εύχομαι όμως με όλη μου την ψυχή ν'αρρώσταινα βαριά και να πέθαινα. Έγγραψα πως πραγματικά νιώθω μέσα μου.

I'm your man

ΑΝΘΗ

Αρχίζει η μάχη, κάθοδος στην κόλαση με τύμπανα και σάλπιγγες

“Μήπως είσαι ερωτευμένη με τον τύπο Μίτσε;” Τσιμουδιά. “Είσαι ερωτευμένη μαζί του;”

“Ναι” “Φύγε, δε σε θέλω” “Αφού ήρθα Φραντς, δε σου'φυγα, είμαι εδώ ακόμη. Του είπα κιόλας ότι δε γίνεται, ότι είμαι δικιά σου” “Άντε σε κείνον κι άσε με ήσυχο” “Αφού σου ανήκω”

Με χτυπάει. “Όχι μπαστούνι, Φράντσασκεν, φτάνει, όχι μπαστούνι”. Αίμα παντού, οι τοίχοι γυρίζουν.

Κάποιο βράδυ στο σπίτι του. Γελάμε. Καθόμαστε αγκαλιασμένοι, φιλιόμαστε, αγαπιόμαστε.

“Παραλίγο να σε σκοτώσω Μίτσε. Πως σε στραπατσάρισα έτσι, γαμώτο.” “Δεν πειράζει. Φτάνει που γύρισες”.

ΡΕΒΙ

Η Γενική Ασφάλεια είναι στην Αλεξάντερπλατς

Μπαίνουν στ'αυτοκίνητα. Άντρες και γυναίκες ντυμένοι πολιτικά, τα πρόσωπα εκεί πάνω μοιάζουν καλοσυνάτα, ακήρυχτος ο πόλεμος ετούτος, αυτή τη στιγμή ασκούν το επάγγελμά τους, μερικοί καπνίζουν ήσυχα ήσυχα πίππα, άλλοι πούρα, οι κυρίες ρωτάνε: Ο κύριος μπροστά είναι του Τύπου, θα τα γράφει αύριο όλα η εφημερίδα. Οι πεζοί τους κοιτούν, βγήκαν να μαζέψουν κακοποιούς, ω, είναι φοβερό να υπάρχουν κακοποιοί, πάμε

σινεμά; Σηκωθείτε, όλοι μαζί μας στην Ασφάλεια. Γέλια, διαμαρτυρίες, άκου πράματα, τι καμώματα είναι αυτά, χριστοπαναγίες, γέλια. Με το μαλακο, αφού έχω χαρτιά, ε, τότε δε χρειάζεται να φοβάστε, σε μισή ωρίτσα θα είστε πάλι εδώ, ναι αλλά έχω δουλειά. Έφοδος, Διώξη, όλοι μαζί μας στα Κεντρικά. Μένουν στις θέσεις τους, γελούν, κάνουν πως δεν άκουσαν, συνεχίζουν την κουβέντα, ένα κορίτσι στριγγλίζει και κλαίει, όχι δεν έρχομαι, δε θ'αφήσω κανέναν μπασκίνα να μ'αγγίξει, αφήστε με να φύγω. Κάποιου ασφαλίτη του κάθισε το πρωινό στο στομάχι και βρήκε τη λύση: πρέπει να κάνουμε ένα μεγάλο ντου, καιρός να συμβεί πάλι κάτι άξιο να το γράψουν οι εφημερίδες. Πως αλλιώς θα καταλάβουν οι από πάνω ότι δουλεύουμε; Έπειτα μπορεί να θέλει κανείς ν'ανέβει στην κλίμακα των μισθών. Έκανα Μάντσεστερ, στο Λονδίνο, στη Νέα Υόρκη, πουθενά, σε καμιά μεγάλη πόλη δε γίνονται τέτοια πράγματα. Τον παίρνουν σηκωτό.

ΑΝΘΗ

Με το Ράινχολντ. Γελάμε, περπατάμε αγκαζέ, πρώτη Σεπτέμβρη. Τα δέντρα τραγουδούν αδιάκοπα. Ατέλειωτο κήρυγμα. Κάθε πράγμα, κάθε πράγμα στον καιρό του, κάθε πράξη κάτω απ'τον ουρανό στην ώρα της, το καθετί στην ώρα του, η γέννηση κι ο θάνατος, η σπορά κι η καταστροφή αυτού που έσπειρες. Καθετί, καθετί στον καιρό του, ο φόνος και η θεραπεία, το γκρέμισμα και το χτίσιμο, η αναζήτηση και το χάσιμο της κατάλληλης στιγμής, η συνέπεια στην τήρηση του χρόνου κι η ασυνέπεια, το σχίσσιμο και το ράψιμο, η σιωπή και η ομιλία. Κάθε πράγμα στον καιρό του. Γι'αυτό λέω ότι δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο από το να είσαι χαρούμενος. Καλύτερο από το να είσαι χαρούμενος. Να είσαι χαρούμενος. Ας χαρούμε. Δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο στον κόσμο από το να γελάς και να είσαι χαρούμενος.

Προχωράμε μιλώντας για το ένα και για το άλλο. Σκοτεινιάζει. Καλύτερα να μιλάμε. Είναι τόσο επικίνδυνο να περπατάς δίχως να μιλάς και μόνο να νιώθεις τον άλλον. Ίδέα δεν έχω τι γυρεύω μ'αυτόν ω Θεέ μου, τι δουλειά έχω εγώ στ'αλήθεια μ'αυτόν.

“Έχετε ένα σωρό ουλές στο χέρι και τατουάζ. Έχετε και στο στήθος;” “Ω ναι, να σας δείξω” “Μα γιατί κάνετε τατουάζ;” “Εξαρτάται από το που, δεσποινίς” “Χα χα!” “Πονάει αλλά μ'αρέσει. Θέλετε να δείτε, δεσποινίς;” “Άσε με, άσε με, τρελάθηκες;” Δεν υπάρχει τόσο νερό, καμιά πυροσβεστική δεν έχει τόσο μεγάλες μάνικες, ικανές να σβήσουν τούτη τη φωτιά. “Μη με σφίγγεις έτσι διάολε, δεν είμαι από σίδερο” “Πέσε κάτω τώρα και να'σαι καλή, όπως πρέπει.” “Κοπρόσκυλο, παλιάνθρωπε”. Λάμπει ολόκληρος. Γονατίζει πάνω στη ράχη μου, τα χέρια του γύρω απ'το λαιμό μου, οι αντίχειρες στον αυχένα, το κορμί μου μαζεύεται, μαζεύεται, μαζεύεται. **Παύση**

Κακό τέλος, θλιβερό τέλος βρήκε η Μίτσε στο τέλος. **(δείχνει τον εαυτό της)** Ήμουν κόρη ενός εισπράκτορα τραμ απ'το Μπέρναου. Ήρθα απ'το Μπέρναου μες στη δίνη του του Βερολίνου, δεν ήμουν αθώα, φυσικά όχι, όμως πέθανα απ'αγάπη.

Και γύρισα το κεφάλι κι αντίκρυσσα κάθε λογής αδικία κάτω απ'τον ήλιο.

ΒΙΒΛΙΟ 8

ΡΕΒΙ

Το κεφάλι του τρέμει, δε θ'αργήσει κι η φωνή, ξεσπάει ο πρώτος ήχος, ύστερα η ένταση πέφτει. Δεν έγινε λέξη.

Ο Φραντς παίρνει τους δρόμους. Πέντε σπουργίτια πετούν από πάνω του. Είναι πέντε σκοτωμένα κακά πνεύματα που έχουν συναντήσει τον Φραντς Μπίμπερκοφ κι άλλες φορές στο παρελθόν.

Όλα: Πήγαινε να τη βρεις, αλήτη.

“Δεν μπορώ να ζήσω άλλο. Δώστε τα τελευταία μου χαιρετίσματα στους γονείς και το γλυκό μου παιδάκι. Η ζωή μου έγινε μαρτύριο. Κανείς άλλος δε φταίει, παραμόνο ο Μπίρνγκερ. Του εύχομαι καλή διασκέδαση. Εμένα με χρησιμοποίησε σαν παιχνίδι και μ'εκμεταλλεύτηκε. Το πιο χυδαίο υποκείμενο είναι αυτός. Στο Βερολίνο ήρθα για χάρη του κι αυτός, μόνο αυτός μ'έκανε δυστυχισμένη, μ'έκανε ερείπιο.”

ΡΕΒΙ

Τι σας στεναχωρεί γιέ μου;

ΑΝΘΗ

Ήθελα να δω τη Μίτσε, περαστικός είμαι

ΡΕΒΙ

Όπως βλέπετε, εγώ είμαι κιόλας νεκρός, μην παίρνετε τη ζωή τόσο σοβαρά, ούτε το θάνατο. Όλα μπορούν να γίνουν πιο εύκολα. Όταν βαρέθηκα πια κι αρρώστησα, τι νομίζετε πως έκανα; Πως περίμενα μέχρι να'ρθει η ώρα μου; Ποιος ο λόγος; Είπα και μου έβαλαν δίπλα μου το μπουκαλάκι με τη μορφίνη κι ύστερα τους ζήτησα μουσική, είπα να μου παίξουν πιάνο, τζαζ, τα τελευταία σουξέ. Ταυτόχρονα μου διάβαζαν Πλάτωνα, το "Συμπόσιο", πολύ ωραίος διάλογος, και κρυφά έκανα κάτω απ'τα σκεπάσματα τη μια ένεση μετά την άλλη. Τις μέτρησα. Τριπλάσια δόση απ'τη θανατηφόρα. Κι αφουγγραζόμουν το αδέξιο παίξιμο του πιάνου ευχαριστημένος. Ναι, δεν είναι όλοι οι άνθρωποι το ίδιο έξυπνοι, άλλοι είναι λιγότερο κι άλλοι περισσότεροι.

ΜΑΓΚΑ

Ο Ερνστ μου ήταν άρρωστος τόσον καιρό, ήταν χαμένος, κι αυτοί δεν τον έστειλαν ποτέ στο νοσοκομείο, έλεγαν πως προσποιείται. Μια μέρα πήρε μαζί του ένα καρφί κι ένα σφυρί και πήγε στο υπόγειο. Σκέφτηκα: καλύτερα να κάνει κάτι παρά να κάθεται άπραγος ολημερίς., ίσως φτιάχνει κλουβί για τα κουνέλια. Ήρθε το βράδυ κι αυτός ακόμα ν'ανέβει, μ'έπιασε πανικός, μα που είναι; Είχε κρεμάσει ένα τεράστιο καρφί στο ταβάνι, κι ήταν τόσο αδύνατος, αλλά ήθελε να'ναι σίγουρος. Εσείς τι γυρεύετε εδώ νεαρέ; Γιατί κλαίτε; Θέλετε ν'αυτοκτονήσετε;

ΑΝΘΗ

Όχι, μου σκότωσαν το κορίτσι μου, δεν ξέρω όμως αν θα τη βρω εδώ.

ΜΑΓΚΑ

Αχ, ψάξτε πίσω, εκεί είναι οι καινούριοι

Τραγούδι 7 "Προσευχή"

Προς τι αδελφέ η αναμονή;

Σήκω και σπεύσε μεθ'ημών!

Η φωνή του σωτήρος σε καλεί

ειρήνη και ανάπαυση υποσχόμενη ψυχών
(χορωδία)

Προς τι; Προς τι; Προς τι η αναμονή;

Προς τι; Ειρήνη γιατί δε θες και ησυχία;

Δε νιώθεις στην καρδιά σου, αδερφέ, τη ζωογόνα του πνεύματος πνοή;

Λυτρωμό απ'την αμαρτία δε ζητάς;

Ω, σπεύσε στον Ιησού, μην καθυστερείς!

Προς τι λοιπόν, αδερφέ, η αναμονή;

Γοργά ζυζώνουν ο θάνατος κι η Κρίση!

Ω, έλα, όσο είναι η πύλη ανοιχτή.

Για σε ο Ιησούς το αίμα Του έχει χύσει!

ΡΕΒΙ

Ταξιδέψτε, είναι πολύ συνηθισμένο αυτό στις περιπτώσεις θανάτου. Καλύτερα ν'αλλάξετε περιβάλλον το Βερολίνο θα'ναι στα μάτια σας πολύ καταθλιπτικό, χρειάζεστε άλλο κλίμα. Δε θέλετε να ξεσκάσετε λιγάκι; Ησυχία, ανάπαυση, διασκέδαση- διασκέδαση, αλλά όχι υπερβολες. Αλλιώς θα έχουμε αρνητικά αποτελέσματα. Όλα με μέτρο. Πάρτε και λίγο Φανοντόρμ, μια ταμπλέτα το βράδυ με τσάι του βουνού: κάνει καλό το τσάι, έτσι απορροφάται το φάρμακο γρηγορότερα. Και πηγαίνετε καμιά βόλτα στο ζωολογικό κήπο. Πως είπατε, δε σας ενδιαφέρουν τα ζώα; Ε, στο Βοτανικό τότε, να ξεσκάσετε λιγάκι, όχι

όμως υπερβολές. Θα σας δώσω και Λατσιπίν, ένα καινούριο παρασκεύασμα. Για τα νεύρα. Να κάνετε και μπάνιο για να ηρεμείτε, έχετε λουτρό φαντάζομαι. Μη σας πιάνει απογοήτευση, να παίρνετε τα φάρμακα κανονικά και τα υπνωτικά και να κάνετε και κανένα μασάζ. Θα δείτε πόσο θ'ανακουφιστείτε.

ΜΑΓΚΑ

Όμως όλα αυτά δεν είναι αληθινά. Τίποτα δεν είναι αληθινό.

Μπαίνει Νοέμβρης. Το καλοκαίρι τέλειωσε από καιρό. Ανήκουν πια στο μακρινό παρελθόν οι βδομάδες που μια ευχάριστη ζέστη κυρίευε τους δρόμους, που οι γυναίκες εμφανίζονταν ντυμένες θαρρείς μόνο το μεσοφύρι τους. Ένα άσπρο φόρεμα, ένα εφαρμοστό μπερέ φορούσε το κορίτσι του Φραντς, η Μίτσε, που πήγε μια φορά στο Φράιενβάλντε και δεν ξαναγύρισε.

Δύο άγγελοι βαδίζουν πλάι του, Σαρούγκ και Τεράχ τα ονόματά τους, μιλούν μεταξύ τους, ο Φραντς προχωρεί μες στο συνωστισμό, περιμένει μες στο συνωστισμό, είναι βουβός, όμως αυτοί ακούν τον άγριο θρήνο του. Μπάτσοι που περιπολούν τον προσπερνούν, δεν τον αναγνωρίζουν τον Φραντς. Δυο άγγελοι βαδίζουν πλάι του.

Γιατί συνοδεύουν δυο άγγελοι τον Φραντς; Τι λογής παιχνίδι για παιδιά είναι τούτο; Που ακούστηκε να βαδίζουν άγγελοι δίπλα σ'έναν άνθρωπο, δυο άγγελοι στην Αλεξάντερπλάτς στο Βερολίνο του 1928 δίπλα από έναν πρώην δολοφόνο, τωρινό διαρρήκτη και προαγωγό; Ναι, η ιστορία αυτή του Φραντς Μπίμπερκοπφ, της δύσκολης, αληθινής κι αποκαλυπτικής ζωής του προχώρησε αρκετά. Όσο ο Φραντς Μπίμπερκοπφ στυλώνει τα ποδάρια κι αφρίζει, τόσο και πιο σαφή, τόσο πιο καθαρά γίνονται όλα. Πλησιάζει η στιγμή όπου όλα θα φωτιστούν.

Οι άγγελοι κουβεντιάζουν δίπλα του, Σαρούγκ και Τεράχ τα ονόματά τους, και να τι συζητούν την ώρα που ο Φραντς κοιτάει τις βιτρίνες του Τιτς:

ΑΝΘΗ

Τι νομίζεις, Τεράχ, τι θα γινόταν αν τον εγκαταλείπαμε, αν τον αφήναμε μονάχο και τον έπιαναν;

ΡΕΒΙ

Δε θ'αλλάζαν ουσιαστικά και πολλά πράγματα, έτσι κι αλλιώς εγώ νομίζω θα τον πιάσουν, είναι αναπόφευκτο.

ΑΝΘΗ

Δηλαδή με άλλα λόγια εννοείς πως είμαστε κάπως περιττοί; Αφού δε μας επιτρέπεται να τον πάρουμε τελείως από δω.

ΡΕΒΙ

Παιδί είσαι ακόμα Σαρούγκ, δεν έχεις πίσω σου παρά μόνο μερικές χιλιάδες χρόνια. Δεν έχεις εξοικειωθεί ακόμα. Νόμιζες πως αν τον πάρουμε από δω και τον μεταφέρουμε κάπου αλλού, σε μια άλλη ζωή, θα έχει εξαντλήσει εδώ τις δυνατότητές του; Στις 1000 περιπτώσεις, στις 1000 ζωές, θα έπρεπε να το ξέρεις, αντιστοιχούν 700, όχι 900 αποτυχίες.

ΑΝΘΗ

Και ποιος ο λόγος τότε Τεράχ να προστατεύουμε αυτόν ειδικά, έναν τόσο κοινό άνθρωπο, δεν καταλαβαίνω γιατί να τον προστατεύουμε.

ΡΕΒΙ

Κοινός, ασυνήθιστος, τι σημαίνουν αυτά; Ένας ζητιάνος είναι κοινός κι ένας πλούσιος ασυνήθιστος; Ζητιάνος αύριο ο πλούσιος και πλούσιος αύριο ο ζητιάνος. Αυτός ο άνθρωπος βρίσκεται πολύ κοντά στο σημείο ν'αρχίσει να βλέπει..Κοντεύει, άκουσέ με, δεν απέχει πολύ απ'το σημείο ν'αρχίσει να αισθάνεται. Να ξέρεις, Σαρούγκ, όποιος έχει πολλές εμπειρίες, όποιος μαθαίνει πολλά απ'τη ζωή, έχει συνήθως την τάση μόνο ν'αποζητά τη γνώση κι ύστερα τη φυγή, το θάνατο. Δεν έχει πια διάθεση. Έχει εξαντλήσει πια όλα τα δυνατά βιώματα, κουράστηκε, εξαντλήθηκαν με όλ'αυτά το σώμα κι η ψυχή του. Το καταλαβαίνεις αυτό;

ΑΝΘΗ

Ναι

ΡΕΒΙ

Εκείνο που αξίζει όμως είναι ο άνθρωπος που έζησε και γνώρισε πολλά να εμμένει, να μην ενδίδει, να μην πεθαίνει, αλλά να ανοίγεται, να αισθάνεται. Να μη φεύγει, αλλά να αναμετριέται με όλη τη δύναμη της ψυχής του και ν'αντέχει. Κανείς δεν είναι δυνατός εξ ορισμού, από γεννησημίου του, κάτι έχει ο καθένας πίσω του.

ΑΝΘΗ

Μα αφού δε μας θέλει αυτός ο Μπίμπερκοφ, το είπες κι ο ίδιος, θέλει να μας ξεφορτωθεί.

ΡΕΒΙ

Να πεθάνει θέλει, Σαρούγκ, κανένας δεν έχει κάνει ως τώρα ένα πολύ μεγάλο βήμα, το φοβερό ετούτο βήμα, δίχως να ευχηθεί το θάνατό του. Κι οι περισσότεροι υποκύπτουν.

ΑΝΘΗ

Και γι'αυτόν ελπίζεις;

ΡΕΒΙ

Ας μείνουμε κοντά του, Τεράχ, καν'το για χάρη μου.

ΑΝΘΗ

Εντάξει.

ΜΑΓΚΑ

Κατεβαίνουμε στην κόλαση με τύμπανα και σάλπιγγες, αυτός ο κόσμος δε μας αφορά, να μας λείπει κι αυτός κι όλα του τα καλά. Αν ήμουν πουλάκι, θα'παιρνα μια αγκαλιά κοπριά, θα την πετούσα μακριά. Αν ήμουν άλογο, σκυλί, γάτα το καλύτερο που θα έκανα θα ήταν ν'αφήσω τις κουράδες μου να πέσουν στη γη και να το σκάσω μετά από δω όσο πιο γρήγορα γίνεται.

Ποιος είναι τούτος δω στην Αλεξάντερστράσε που σέρνει τα πόδια του αργά αργά το ένα μετά το άλλο; Τ'όνομά του είναι Φραντς Μπίμπερκοφ. Ξέρετε τι έχει πίσω του ίσαμε τώρα. Υπήρξε νταβατζής, κακοποιός, φουκαράς, ένας χτυπημένος απ'τη μοίρα άνθρωπος. Ήρθε η σειρά του τώρα.

Ποτέ δεν τελειώνει ο πόλεμος, κρατάει όσο και η ζωή μας.

ΒΙΒΛΙΟ 9

ΜΑΓΚΑ

Ο κόσμος είναι έτσι φτιαγμένος που να επαληθεύονται κι οι πιο ηλίθιες παροιμίες, κι όταν λένε γελάει καλά όποιος γελάει τελευταίος, έχουν δίκιο. Άλλαι μεν αι βουλαί των ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει και πολλές φορές πάει η στάμνα στη βρύση ώσπου να σπάσει.

Στο κρατητήριο της Ασφάλειας σ'εκείνη την αυλή των θαυμάτων πίστευαν στην αρχή πως ο Φραντς Μπίμπερκοφ, τους δουλεύει, πως παριστάνει τον τρελό επειδή κινδυνεύει το κεφάλι του, όταν όμως τον εξετάζει ο γιατρος, μεταφέρουν τον κρατούμενο στην ψυχιατρικήκλινική του Μπουχ, στην πτέρυγα των κρατουμένων. Στην αρχή ήταν συνέχεια τσιτσίδι, δε σκεπαζόταν, μέχρι και το πουκάμισο δε δεχόταν και το πετούσε συνέχεια από πάνω του. Βδομάδες ολόκληρες τα μάτια του πάντα σφιχτοκλεισμένα, το κορμί άκαμπτο, αρνιόταν κάθε τροφή, έτσι που αναγκάστηκαν να τον ταΐζουν με σωλήνα απ'τη μύτη, γάλα κι αυγό, μαζί με λίγο κονιάκ. Βουμ βουμ, εγώ έπεσα πια εδώ και καιρό και δε θα σηκωθώ, ακόμη κι η Δευτέρα Παρουσία να σημάνει. Ας φωνάζουν όσο θέλουν, ας κοπιάσουν οι κύριοι με τους ορούς τους, τώρα μου περνούν το σωλήνα μέσα απ'τη μύτη, όμως κάποτε θα πεθάνω από πείνα ό,τι κι αν κάνουν, την ιατρική τους τη γράφω στα παλιά μου παπούτσια, σε τούτο τον καταραμένο κόσμο δε θα υποστώ πια κανέναν καταναγκασμό. Ο Φραντς καταφέρνει και γίνεται όλο και πιο αδύνατος.

Παράδεισος για τον άνθρωπο είναι η θέλησή του κι ας θέλει ο καθένας ό,τι θέλει.

Ο θάνατος άρχισε το αργό, αργό τραγούδι του. Τραγουδάει σαν τραυλός επαναλαμβάνοντας κάθε λέξη. Όταν τελειώνει ένα στίχο, ξαναλέει τον πρώτο και αρχίζει πάλι από την αρχή. Τραγουδάει όπως ένα πριόνι που σέρνεται αργά αργά, ύστερα χώνεται βαθιά στη σάρκα, σκούζει πιο δυνατά, πιο καθαρά και πιο διαπεραστικά, μετά προσθέτει ακόμα μια νότα και σταματά.

ΡΕΒΙ

Που να πάρει η ευχή, άνοιξε τα μάτια, εμένα μη με φοβάσαι κι εγώ στο ίδιο καζάνι βράζω. Home, sweet home το δικό μου είναι χωμένο στη γη. Ξέρεις ποιοι είναι οι τρωγλοδύτες;;, εμείς είμαστε, εμπρός της γης οι κολασμένοι, της πείνας σκλάβοι εμπρός εμπρός, πέσατε θύματα αδέρφια μου εσείς σε άνιση μάχη κι αγώνα, ψωμί, λευτεριά και τιμή του λαού γυρεύοντας βρήκατε μνήμη. Εμείς είμαστε αυτοί, φίλε μου. Γλεντούν οι τυράννοι και μες στο πιότι τη λήθη γυρεύουν να βρούν, μα οι μέρες τους όμως μετρήθηκαν πια και τέλος σκληρό τους προσμένει. Εγώ που με βλέπεις είμαι αυτοδίδακτος, ό,τι ξέρω τα έμαθα μόνος μου, όλα στη φυλακή, στη στενή, τώρα με έριξαν εδώ μέσα, ο λαός δεν έχει λόγο, του αφαιρούν κάθε δικαίωμα, είμαι, λέει, πολύ επικίνδυνο στοιχείο για την κοινωνία. Είμαι το πιο ήσυχο πλάσμα στον κόσμο, εκτός κι αν με νευριάσουν, θεωρείται ο γίγαντας τώρα λαός και σπάει δεσμά κι αλυσίδες, αιώνια η μνήμη σε σας αδελφοί, στον τίμιο που πέσατε αγώνα.

Δεν ανοίγεις λίγο συνάδελφε τα μάτια και ξέρω ότι με ακούς, εσύ μένεις ξάπλα ολημερίς κι εγώ τη νύχτα δε μπορώ να κλείσω μάτι. Τη νύχτα λογάριάζα, όλη τη νύχτα, πόσες στροφές κάνει στο δευτερόλεπτο η γη γύρω απ'τον ήλιο, λογαριάζω και ξαναλογαριάζω, βγάζω 28, μ'εκλεισαν μέσα επειδή τα κοπανάω, όταν όμως τα κοπανάω θυμώνω, θυμώνω μ'εμένα γιατί δεν ορίζω τον εαυτό μου και τότε θέλω να τα κάνω όλα γυαλιά καρφιά. Μια μέρα πάω στο Ταμείο για τη σύνταξή μου, βλέπω τους χαραμοφάηδες στα γραφεία τους να παίζουν με τα μολύβια τους και να σου κάνουν από πάνω και το σπουδαίο. Ορμάω, τους αρχίζω. Μου λένε τι θέλετε; Δεν επιθυμώ να μιλήσω μ'εσάς, Σάιγκελ τ'όνομά μου, θέλω να μιλήσω στον πρωθυπουργό.

ΜΑΓΚΑ

Δεν ήσουν ποτέ εκεί, βρομιάρη, δεν τ'άνοιξες τα μάτια σου, παλιόσκυλο. Καταριέσαι τους απατεώνες και την απάτη και δεν κοιτάς τους ανθρώπους και δε ρωτάς γιατί και πως. Τι σόι κριτής είσαι των ανθρώπων χωρίς μάτια, ο κόσμος πρέπει να'ναι όπως γουστάρει η αφεντιά σου. Δεν είναι έτσι φιλαράκο. Σκοτίστηκε ο κόσμος για σένα. Εσύ πάνω απ'όλα τα αισθήματα βάζεις τη δύναμη. Πες ντροπή. Φώναξε ντροπή.

ΡΕΒΙ/ΑΝΘΗ

Τι λοιπόν, πρέπει να κάνω;

ΜΑΓΚΑ

Ο κόσμος χρειάζεται ανθρώπους που βλέπουν πως ο κόσμος δεν είναι από ζάχαρη, αλλά από ζάχαρη και σκατά.

Το λόγο του θανάτου έχει ο Φραντς στο στόμα και δεν του τον παίρνεις με τίποτε. Γιατί όμως κλαίει, κυρίες και κύριοι, εσείς που διαβάζετε τούτο το βιβλίο. Επειδή τα έκανε όλα αυτά, επειδή έγιναν όλα αυτά όπως έγιναν, γι'αυτό κλαίει ο Φραντς Μπίμπερκοπφ.

Αυτό το βράδυ πέθανε ο Φραντς Μπίμπερκοπφ, πρώην εργάτης μεταφορών, διαρρήκτης, νταβατζής, φονιάς. Αυτή ήταν λοιπόν η πτώση του Φραντς Μπίμπερκοπφ που θέλησα να περιγράψω από τη στιγμή της εξόδου του από τις φυλακές Τέγκελ μέχρι το τέλος του στο φρενοκομείο Μπουχ το χειμώνα του 1928-29.

Αποχωρεί με θόρυβο

Από μακριά καταφθάνει μια ομάδα από άντρες. Αμήχανοι. Τραγουδούν το Τραγούδι 1. Στέκονται μπροστά στο κοινό. Μιλάει ένας.

Μπροστά σ'ένα φούρνο μια μητέρα μ'εφτά γιούς. Δέχετε ν'απαρνηθείτε και να

υποταχτείτε; Ο πρώτος λέει όχι κι υποφέρει τα βασανιστήρια, ο δεύτερος λέει όχι κι υποφέρει τα βασανιστήρια, ο τρίτος λέει όχι κι υποφέρει τα βασανιστήρια, ο τέταρτος λέει όχι κι υποφέρει τα βασανιστήρια, ο πέμπτος λέει όχι κι υποφέρει τα βασανιστήρια, ο έκτος λέει όχι κι υποφέρει τα βασανιστήρια, ο έβδομος λέει όχι κι υποφέρει τα βασανιστήρια, η μητέρα λέει κι αυτή όχι κι υποφέρει τα βασανιστήρια. Το θηλυκό με τα επτά κεφάλια τραβάει το ζώο, το ζώο δε σηκώνεται,

Μείνε ήσυχη, αγαπητή πατρίδα, έχω τα μάτια ανοιχτά εγώ

Όταν μια μέρα που έβρεχε με το τουλούμι ένας πλανόδιος βιβλιοπώλης έξω στο δρόμο έβριζε για τις φτωχές εισπράξεις, ο Τζέζαρ Φλαίσλεν πλησίασε το καρότσι με τα βιβλία, άκουσε για λίγο ατάραχος τις χριστοπαναγίες, ύστερα χτύπησε τον τύπο και στους δυο μουσκεμένους ώμους και είπε: Άσε τις βλαστήμιες, ήλιο να'χεις στην καρδιά. (το υπόλοιπο;;;)

ΡΕΒΙ

Βρισκόμαστε στο τέλος αυτής της ιστορίας. Κράτησε πολύ, όμως έπρεπε να μακραίνει, όλο να μακραίνει, μέχρι να φτάσει στο αποκορύφωμα, στην καμπή εκείνη όπου όλα πια φωτίζονται. Ο Φραντς Μπίμπερκοπφ έτρεχε στο σκοτεινό δρόμο στα τυφλά, σκόνταφτε σε δέντρα, κι όσο πιο γρήγορα έτρεχε, τόσο πιο συχνά σκόνταφτε. Κι όσο πιο συχνά σκόνταφτε, τόσο πιο φοβισμένος έκλεινε τα μάτια. Πέφτοντας άνοιξε τα μάτια.

ΑΝΘΗ

Πολλή δυστυχία προέρχεται απ'τη μοναξιά. Όταν είναι περισσότεροι μαζί, όλα είναι διαφορετικά. Πρέπει να συνηθίσει κανείς ν'ακούει τους άλλους, γιατί και μένα με αφορά τι λένε οι άλλοι. Τότε καταλαβαίνω ποιος είμαι και τι μπορώ να κάνω. Παντού γύρω μου δίνεται η δική μου μάχη, πρέπει να προσέχω, γιατί πριν καλά καλά το πάρω είδηση, θα έρθει κι η δική μου η σειρά.

Είναι ωραιότερα και καλύτερα να είσαι μαζί με άλλους.

ΜΑΓΚΑ

Οι λέξεις τρέχουν κατα πάνω σου, πρέπει να προσέξεις μη σε παρασύρουν, όπως τα λεωφορεία, αλλιώς θα σε στείλουν στον άλλο κόσμο. Ο άνθρωπος έχει λογική, δε ζει στα κοπάδια όπως τα βόδια. Αγαπητή πατρίδα, μείνε ήσυχη, έχω τα μάτια μου ανοιχτά και δε θα πέσω τόσο εύκολα στην παγίδα.

Ό,τι ξέρουμε να το πληρώσουμε έπρεπε ακριβά.

Σεπτέμβριος